

KOMMUNISTISK POLITIK

GLOBAL KRIGSMODSTAND

ANTARKTIS MOD KRIG

Nr. 6

7. årg.

2003

**15. marts -
28. marts**

Støttepris 12 kr.

TEMA: ALLIANCERNE REVNER

Et minut over 12 s. 2 ● Bush, Blair, Sharon & Fogh s. 3 ●
Krig og social krigsførelse s. 4 ● Skattereform som klassekrig s. 5 ●
Fagligt Netværk Mod Krig s.8 ● Nedtælling i gang s. 10 ● Platterne s. 11●
Antikrigsbevægelsen mobiliserer s. 12 ● Krisen i Sikkerhedsrådet s. 14 ●
Den store trussel mod dollaren s. 16 ● Et sidste brev fra Stalingrad s. 18 ●
Verdens værste venstrefløj s. 19 ● Enhedslisten i krig s. 20 ●
Debat s. 22 ● Faglige aktioner mod Bush's krigstrommer s. 24

Et minut over 12

KOMMUNISTISK POLITIK

Krigen mod Irak skulle være i gang nu. Faktisk skulle den have været afsluttet, hvis det alene var op til Bush og Pentagon. Men den er gang på gang konkret blevet udskudt. Den seneste deadline for krig er datoen den 17. marts. Et ultimatum fra Bush til både Irak og FN. Til Irak var det 10 dage til at 'afvæbnes fuldstændigt'. Til FN: Giv os tilladelse til at føre krig i Sikkerhedsrådets navn, for ellers gør vi det alligevel.

Den globale antikrigsbevægelse er i højeste alarmberedskab: Siden den 1. marts har den været i gang med utallige aktioner på alle kontinenter. Den 15. februar udløste en stormbølge af protest, der har revet alle lande i verden med sig. De områder, som det asiatiske kontinent, hvor antikrigsbevægelsen ikke var udfoldet så markant, heller ikke den 15. februar, har taget revanche med gigantdemonstrationer i land efter land i den seneste tid. Det samme gælder Latinamerika og til en vis grad Afrika.

Et væld af kampformer er blevet taget i brug i et tempo, der aldrig før er set.

Kernen i det er de gigantiske massedemonstrationer på internationalt plan. Men også diverse andre former for masseaktion er i spil, som kan inddrage hele befolkninger eller særlige dele: I Tyrkiet tænder og slukker man for lysene i hjemmene i fem minutter kl. 20 hver dag, som dengang under fascistjuntaen med dens udgangsforbud. Blinkende byer er et signal mod krig, der vil noget: en daglig massemarkering. I Danmark laver skoleelever larm mod krig.

Der kæmpes også mere konkret og direkte med en kombination af masseaktion og civil ulydighed: Store demonstrationer ved militærbaser, lufthavne, trosskibe og trosskibe – forbundet med dristige aktivister, der fysisk blokerer skinner eller landingsbaner eller angriber materiel. En række steder med deltagelse fra fagforeninger: Græske havnearbejdere nægter at losse NATO-skibe. Britiske togførere at køre trosskibe.

Der kæmpes også på det parlamentariske plan: Krigsmodstandere i parlamenterne er sat under pres af antikrigsbevægelserne. Hver enkelt regering sættes under pres. En Schröder eller en Chirac har måttet indtage et skarperne standpunkt

mod USA's krig end nogen – dem selv indbefattet – havde drømt om for bare en måned eller to siden. Hvert enkelt parlamentsmedlem afkræves en stillingtagen, et personligt ansvar: Det var dette, som forbundet med synlige og massive massedemonstrationer fik det tyrkiske parlament til ikke at vedtage en beslutning om, at USA kunne bruge Tyrkiet som udgangspunkt for aggression mod nabolandet Irak og for krigens nordlige front. Hver enkelt by og byråd tvinges af antikrigsbevægelsen til at tage stilling: I USA har over 100 storbyer vedtaget at gå imod Bushs krig. I Norge har mere end 40 kommunalbestyrelser vedtaget det samme.

Alle sociale grupper er involveret: Kvinder verden over aktionerede og demonstrerede mod krig den 8. marts. I Italien gik 50.000 til den amerikanske militærbase Camp Darby og blokerede den. I USA blev forfatterne Alice Walker og Maxine Hong Kingston og 21 andre kvinder arresteret under en protest foran Det Hvide Hus. Studenter har besat universiteter, gymnasiaster og skoleelever over hele verden aktionerer. Faglige initiativer mod krig bliver skabt – og selv EFS (Euro-LO) har måttet udtale sig imod den og give grønt lys til (begrænsede) aktioner, som bliver fulgt op nedefra, fra arbejdspladserne. Mange fagforeninger og arbejdspladser vil strejke, når krigens kommer og under den.

Det er denne bevægelse, som indtil nu konkret har stoppet krigens. Det er den, som har slået revner i NATO og i FNs sikkerhedsråd, som pr. automatik før har sluttet op om det amerikanske diktat. Det er den som har afsløret, at kejser Bush og hans 'argumenter' for krig ikke har noget på. Det er den, som har fået isoleret krigsmagerne. Den globale koalition mod Irak, som blev skabt af Bush Sr. Under Golfkrigen er gået i stumper og stykker – og Bush, Blair og Sharon er sammen med deres savlende medløbere udstillet i folkenes øjne.

Forspillet til Irak-krigen har vist, at der ikke eksisterer én supermagt i verden. At USA ikke er enerådende. Der findes en anden supermagt: de globale masser, som kan stoppe konkrete krige – og lave verden om.

Redaktionen den 12. marts 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 21. marts 2003

Bush, Blair, Sharon & Fogh

For få måneder siden var der endnu mange, som lod sig bedrage af løgne-propagandaen om, at Saddam Hussein og Irak udgjorde en konkret og potentiel trussel mod nabolandene, regionen og verden som helhed. I dag kender verdens folk disse fakta:

USA militærudgifter er omtrent 400 milliarder dollars, eller næsten 50 pct. af verdens samlede militærudgifter.

Ifølge CIA er Iraks militærudgifter 1,3 milliarder dollars eller ca. 0,3 pct. af USA's.

Englands militærudgifter er næsten 32 milliarder dollars, også ifølge CIA.

Med denne indikator bliver styrkeforholdet altså

Irak:USA = 1:308

Irak: USA+England = 1:332

USA og England har omtrent 200.000 (*andre kilder siger 300.000, KP*) soldater og meget avanceret udstyr i nærheden af Irak. USA og England planlægger, 'om nødvendigt', at anvende kernevåben og kemiske våben mod Irak.

Irak har ingen styrker i nærheden af USA. Irak har ingen kernevåben. (*Kilde TFF*).

I dag ved folk, at USA og dets 'koalition af de villige' er aggressoren og den største trussel mod freden og verdens folk. At Israel ikke er en lille og svag nation, som kæmper en eksistens-kamp mod en overmægtig fjende, men at Israel er en aggressor og terrormagt, en besættelses- og undertrykkelses-magt af fascistisk tilsnit.

George W. Bush og hans globale propagandaapparat talte for få måneder siden endnu om, at hele 'det internationale samfund' stod sammen mod Irak, som på sin side udgjorde en trussel mod hele det internationale samfund. De sidste måneder har vist noget andet: nemlig at verdens folk står sammen imod en forbryderisk krig. Det

'internationale samfund' har som følge deraf vist sig at være alt andet end samlet: FN's Sikkerhedsråd, som har været et afgørende politisk redskab for USA og NATO, som er et afgørende militært redskab er dybt splittet. Og Den europæiske Union, som pr. automatik har bakket op om de amerikanske krige, indbefattet den første Golfkrig og 'krigen mod terror' er også splittet – med dets dominerende lande Tyskland og Frankrig som modstandere af krigen mod Irak.

En global antikrigsbevægelse, flertallet af verdens folk, har taget kampen op mod en kriminel krig, planlagt og iværksat af Det Hvide Hus og Pentagon i intimt samarbejde med en håndfuld sammensvorne statsledere. Den farligste krigsakse, verden har set siden Hitlers Antikominternpakt: Bush, Blair, Sharon & Fogh. Spaniens Aznar og et par stykker til kunne være taget med.

Denne flok globalt forhadte navne repræsenterer bestemte politiske og økonomiske interesser: Først og fremmest amerikansk-britisk imperialismes strategiske interesser og den amerikansk-britiske olie- og våbenindustri økonomiske monopolinteresser. Det er

derfor Fogh er med på listen: Danmarks største multinationale koncern A.P. Møller er en integreret partner i den amerikansk-britiske militærindustrielle kompleks. Navne Chirac og Schröder, der har vundet en ufortjent popularitet, repræsenterer rivaliserende interesser, rivaliserende koncerner. De sidstnævnte er i modstanden mod en krig mod Irak, som simpelthen vil skade deres politiske og økonomiske interesser, lige nu i overensstemmelse med verdens folks modstand mod den amerikanske krig.

Når Anders Fogh fremhæves specielt, er det ikke kun fordi han er dansk regeringschef. Det er fordi han har spillet en konkret og vigtig rolle for de amerikanske krigsforberedelser på et afgørende tidspunkt, nemlig som formand for Den Europæiske Union i sidste halvår af 2002. Fogh forhindrede – efter forhåndsftale med USA – at EU under det danske formandskab vendte sig imod den amerikanske krig. Og efter formandskabet var slut har Fogh sammen med 7 andre statsledere gjort sit for at støtte USA's krig med sit åbne brev, der skulle spalte og lamme den europæiske krigsmodstand. Fogh er med i 'de villiges koalition' – og han vil have Danmark med. Både i direkte dansk krigsdeltagelse og i indirekte støtte til krigen – som med fly og soldater i Afghanistan og gennem den koordinerede supportfunktion til Irak-krigen, som NATO har trods den politiske splittelse.

Fogh har klynget sig til håbet om at FN's Sikkerhedsråd kunne forlene en beskidd krig med et skær af legitimitet. Det falmer måske – og hans upopulære krigspolitik vil være i dyb krise. Som Blairs er det sammen med alle de øvrige krigsmagerne, som folkenes modstand kan vælte og afsætte.

Fogh og hans regering vil have krig: Den vil komme til at mærke den her!

Foghs kriseprogram: Krig og social krigsførelse

Den økonomiske krise, der hærger landet, er en kendsgerning, som selv den herskende klasse ikke længere kan komme uden om. Der har været recession i Danmark i det seneste halvår. Selv med de pyntede officielle tal sætter arbejdsløsheden rekorder. Fogh-regeringen klynger sig til den internationale reaktions kriseprogram: krig og social krigsførelse.

Den internationale økonomiske krise hærger Danmark. Der er tale om egentlig recession, altså også efter den borgerlige definition økonomisk krise. Den danske produktion faldt i sidste kvartal af 2002. For andet kvartal i træk. Med 96 millioner kroner ifølge statistikkerne. Og produktionsfaldet (afmatningen i dansk økonomi) fortsætter i januar kvartal 2003. Den økonomiske vækst vil ligge tæt på nul, lyder forudsigelserne.

- De foreløbige tal peger i retning af en "stigning" i bruttonationalproduktet på nul procent, meddeler Jes Asmusen, senioranalytiker i Nordea, over for Ritzau. Et fald, der først og fremmest skyldes den internationale lavkonjunktur (den verdensomspændende økonomiske krise), vurderer han.

- I år er der udsigt til den svageste økonomiske vækst i 10 år. Væksten er ikke bare lav. Den er også sårbar. Det er således alene fremgang i det private forbrug (for hvilke samfundsgrupper mon? red.), som trækker væksten. Dermed bliver den økonomiske nedgang også væsentligt kraftigere, hvis det private forbrug, modsat hvad vi forventer, ikke holder stand, fastslår Danske Bank.

Privatforbruget var svagt i de sidste to måneder af år 2002. Julehandelen kunne ikke opveje et samlet fald i detailomsætningen på 2,3 pct. Oveni

Oprustning, sociale nedskæringer - og krig mod de arbejdende. Bush's og Fogh's recept for krisen.

kommer, at forbrugertilliden styrtdykker. I februar med 6 pct. til minus 2. Det største fald på en måned siden juni 1990.

De forværrede udsigter for den danske økonomi skyldes ifølge Danske Bank den svækkede dollar. De danske virksomheders konkurrenceevne forringes set i forhold til de amerikanske virksomheder, ligesom de øvrige EU-landes konkurrenceevne forværres. Det betyder mindre vækst i EU og mindre import af danske varer. Sammen med meget lave væksttal i sidste kvartal af 2002 og starten af 2003 og stigende oliepriser ser situationen altså alt andet end lys ud.

Det kan hurtigt vise sig, at udviklingen bliver endnu værre, end pessimisterne blandt de borgerlige spåmænd forudser.

Officiel arbejdsløshed: 5,5 pct.

Samtidig fortsætter arbejdsløsheden med at stige og stige. Også ifølge den pyntede officielle statistik. Ifølge denne var 77.100 danskere ramt af arbejdsløshed i januar. Det er 17.000 flere end for

et år siden. Den gennemsnitlige ledighed er nu oppe på 5,5 procent, hvilket er det højeste niveau siden november 2000, ifølge den seneste opgørelsesmåde for arbejdsløshedstallene.

Sådan ser de officielle arbejdsløshedstal 1980-2002 ud:

1980:	183.800
1985:	252.000
1990:	271.670
1995:	288.376
2000:	150.491
2001:	145.077
2002:	144.732

(Den imponerende nedgang i arbejdsløsheden mellem 1995 og 2000 skyldes primært et statistisk trick, f.eks. at langtidsarbejdsløse, der kom i aktivering, blev fjernet fra statistikken over arbejdsløse).

Imens hærger krisen, med et stigende antal virksomheder, der kører med underskud - 36 pct. - og med stadig flere konkurser.

Nogle virksomheder har dog gyldne tider. A.P. Møllers overskud steg sidste år med over en tredjedel, fra 8,8 milliarder kr. til et nyt rekordoverskud på 12 milliarder. Det var ikke mindst koncernens rederier, som i disse måneder tjener fedt på at sejle for den amerikanske krigsmaskine, der skovlede milliarder ind.

A.P. Møller forventer selv, at år 2003 bliver et nyt rekordår. Også som følge af de højere oliepriser i kølvandet på de amerikanske krigstrusler og forberedelserne til krig mod Irak.

Foghs kriseprogram

Midt i en akut økonomisk krise i Danmark og den dybeste økonomiske verdenskrise siden 30'erne afviser Fogh-regeringen at ændre en tøddel ved retningen for den økonomiske politik. Regeringen afviser f.eks. enhver tanke om jobskabende foranstaltninger i lyset af massearbejdsløsheden.

Brutalt sagt ligger det økonomiske kriseprogram fast, og det er simpelthen en kopi af Bush-regimets ekstremt

*Platugler, profitjægere,
social bedragere.
Landets værste rak har erklæret krig
mod de fattige i Danmark og resten
af verden.
Snylteriet længe leve!*

reaktionære politik, omsat til danske forhold:

Foghs recept for at overvinde den økonomiske krise hedder **krig og dansk krigsdeltagelse – og social krigsførelse** mod folk på overførselsindkomst, mod arbejderne og deres organisering og kamp, indbefattet de socialdemokratiske fagforeninger.

Der findes mange grunde til Fogh og Co.s slaviske følgagtighed i forhold til Bush-regeringen og dens krigspolitik. Af væsentlig betydning er regeringens tilknytning til Danmarks største multinationale gigant, det amerikansk- og Bush-orienterede A.P. Møller, som er hyret af Pentagon til betroet krigstjeneste. Dertil kommer en næsegrus beundring for Bush-flokkens neoliberale – dvs. superkapitalistiske – ortodoksi og en uheldelig lyst til at afprøve de nyeste amerikanske profitorienterede 'reformer' på danske forhold. Bush forventer et økonomisk opsving fra Irak-krigen og profitterne fra røveriet af de irakiske olieletter. Fogh håber på et sprøjt derfra.

Med Farum-modellen afsløret som en model for korruption og økonomisk svindel, der elegant blev opfulgt af Arriva-privatiseringen, som fik sat togdriften i Vestjylland i stå, er tiden kommet til social krigsførelse forklædt som gavechecks og skattereformer. Det kombineres med dramatiske sociale nedskæringer i den offentlige sektor og et frontalangreb på alle overførselsindkomster – fra efterløn over bistand til arbejdsløshedsunderstøttelser.

Mens krigen skal skabe opsvinget, skal arbejderklassen og folk som flest betale for både krisen og krigen.

Skattereform som klassekrig

Nul skattelettelse til den fattigste del af befolkningen, folk på overførselsindkomst, samt begrænsede skattelettelse til de lavtlønnede. Omvendt får højtagerede som f.eks. direktører maksimalt udbytte af skattelettelse. Prisen? Den betales af arbejderklassen og Underdanmark i form af nye sociale nedskæringer på kommunalt og amtligt plan

Filosofien bag angrebet på de svageste i samfundet er, at de sociale ydelser (arbejdsløshedsunderstøttelse, overførsler, kontanthjælp) er for høje. Det bunder i en opfattelse af, at arbejdsmarkedet er fuld af muligheder for enhver, der blot gider arbejde. Med 5,5 pct. officiel arbejdsløshed, og mere end det dobbelt reelt, lader regeringen, som om arbejdsløshed og udstødning ikke eksisterer: Det er bistanmodtagerne, der ikke gider tage imod lavtlønnet arbejde. De arbejdsløse, som ikke vil have arbejde. Efterlønsmodtagere, som hellere vil have ferie.

De sidste små rester af "Velfærd-Danmark" skal udryddes. De ledige skal yderligere udnyttes som ekstremt billig arbejdskraft og løntrykkere.

Derfor nul skattelettelse til de (i forvejen) dårligst stillede danskere. Samtlige folk på overførselsindkomster, bistanmodtagere, dagpengemodtagere, efterlønnere, førtidspensionister, handicappede m.fl. får ikke én eneste krone i skattelettelse.

De har det i forvejen alt for fedt. Ydelserne er alt for høje til, at det kan betale sig at tage et arbejde, hvorfor de bare bliver hjemme på sofaen, påstår hylekoret af borgerlige politikere, økonomiske eksperter og arbejdsmarkedsforskere.

Lavtlønnede arbejdere som kassedamer (folk med 15.000 kr. i løn om måneden) spises af med rent mikroskopiske skattelettelse på godt 125 kr. om måneden i form af et såkaldt beskæftigelsesfradrag på 2,5 pct. af lønnen. En "indtægtsstigning", der langt fra dækker de sidste års reallønssald, en række ufaglærte grupper har været ramt af, og

som mere end ædes op af følgerne af de kommunale og amtslige nedskæringer.

Angiveligt skal den nok så usle skattelettelse "motivere" folk til at arbejde frem for at forblive på "passiv forsørgelse". Opinionsundersøgelser viser imidlertid, at folk ikke køber regeringens elendige argumenter eller den sociale krigsførelse forklædt som skattereform.

Faglærte arbejdere med en løn på godt 21.000 kr. om måneden får skattelettelse i størrelsesordenen 239 kr. om måneden i 2004 stigende til 495 kr. i 2007 ifølge de udregninger, der er offentliggjort. De velbøjede danskere, herunder direktører med en årsgage omkring en million kr., får samme beløb i skattelettelse, men de bliver ikke nær så hårdt ramt af de kommunale og amtslige nedskæringer, der venter lige om hjørnet, som den jævne befolkning.

Skattelettelse er altså fup og svindele over for den brede befolkning, der højst får småorer udbetalt, som på ingen måde kan "stå mål med" konsekvenserne af den fortsatte nedbrydning af resterne af det såkaldte velfærdssamfund, mens de rige kan gnide sig i hænderne og erhvervslivet juble. Det gør de imidlertid ikke. I stedet beklager de sig over, at topskatten, som de velbøjede (og højt uddannede) danskere betaler som "ekstra bidrag", ikke er blevet sat ned med skattereformen.

I alt 3,5 milliarder kroner skal de amtslige og kommunale budgetter barberes ned med. Folkeskolen, sundhedsvæsenet og bistandshjælpen var, allerede inden skattereformen kom på plads, udpeget som første prioritet for nedskæringskniven.

Socialministeren blæser til kamp

Socialministeren vil i krig med socialt bedrageri og snylteri. Det betyder ikke granskning af ministerkollegaen og andre brixtofter i og uden for regeringen. Det betyder heller ikke fokus på de helt store sociale bistandsmodtagere i direkte tilskud og skattefri ordninger, som multinationale nyder godt af. Det betyder ikke konfiskation af blot nogle af olieprofitterne fra Nordsøen. Det betyder heller ikke angreb på de multinationales danske skattefrihed.

Socialministerens krig er krig mod de fattige.

En sand regn af angreb er sat ind mod folk på overførselsindkomster. De konservative vil fjerne efterlønnen. Venstre vil udhule arbejdsløshedsunderstøttelserne endnu mere. Ægtepar på bistandshjælp har fået reduceret ydelsen med 40 pct. ved (stort set) at fjerne den ene parts bistand. Socialministeren sætter sig nu i spidsen for det beskidte job at tvinge folk, der allerede ligger ned, til et liv på sultegrænsen. Dydigt selvfølgelig: maskeret som kriminalitetsbekæmpelse og jagt på sociale bedragerere.

Højre regeringen mener det alvorligt, når man hævder, at bistandshjælpen er for høj. At folk, som er tvunget til at leve på overførselsindkomst i dagens

*Bush - Sharon - Blair
Der mangler et par navne:
Pia, Fogh og Kjær*

Danmark, har det for godt. De kan bare tage sig et job, mener man. At jobbene simpelthen ikke findes, fortier man. Alle kreative forsøg, som bistandsmodtagerne foretager sig for at klare dagen og vejen og som kan være på kant med bistandslovens paragraffer skal stoppes. Effektivt.

Socialminister Henriette Kjær har givet startskuddet til et 'frontalt angreb

på socialbedragerere'. Kommunerne skal kunne spionere endnu mere mod borgerne. Kontrolforanstaltningerne overfor bistandsmodtagerne skal skærpes, for at komme 'sort arbejde' til livs. Bistandsmodtagere, som 'misbruger reglerne', enten ved uagtsomhed eller bevidst social svindel, skal straffes hårdere.

Eller som ministeren bedyrer: "*Socialt bedrageri er et alvorligt samfundsproblem. Vi vil gøre det helt klart for borgere og myndigheder, hvad der er deres ret, og hvad der er deres pligt*".

Det skal sikres, at alle bistandsmodtagere, herunder de mange flygtninge og indvandrere, som med de nye regler for bistandshjælp er tvunget til at skulle overleve for stærkt nedsatte ydelser (for ydelser langt under det nuværende niveau), mærker konsekvenserne af forringelserne.

De minimale og klart forringede bistandsydelser skaber selvfølgelig baggrund for kreativ overlevelseskunst. Det skal der ikke ændres via forbedringer af de økonomiske forhold for folk på overførselsindkomst, eller via en reel indsats for at skaffe arbejde til folk i massearbejdsløshedens Danmark.

Den sociale krigs minister kender kun en vej: Flere ofre.

Mo/Od

Vrede over "ældrecheck-svindel"

VK-regeringens nummer med uddeelingen af den såkaldte ældrecheck, som i høj grad går til rige ældre og blot i ringe grad kommer de fattige ældre til gode - mødes nu af en proteststorm fra ældre.

Højre regeringens stærkt opreklamerede indsats for de ældre danskere med vedtagelsen af at give alle en check på 5.000 kr. viser sig nu, også i praksis, at være rendyrket svindel og bedrag over for landets ældre. Hovedparten af de ældre, der tilhører arbejderklassen og gennem deres arbejde har tjent op til ATP (Arbejdsmarkedsmarkedets Til-lægsPension), får ingen eller kun en ringe glæde af regeringens "gave" til de ældre. Det gør en række velbjærgede ældre derimod.

Den første udbetaling af ældrechecken dokumenterer det. Det er langt fra de fattigste ældre, som efter sigende skulle have mest glæde af ældrechecken, der er blevet tilgodeset. Mange har enten ikke fået udbetalt checken eller fået skåret kraftigt i beløbet - bl.a. på grund af, at udbetalingen af ATP modregnes. Det har medført en ren telefonstorm. Både kommunerne og Socialministeriet er blevet kimet ned, og også Ældre Sagen er blevet stormet af ældre. Ifølge formanden for Kommunernes Landsforenings socialudvalg, Vagn Ry Nielsen (S), er folk skuffede over, at de ikke får de penge udbetalt, som de mener, regeringen og Dansk Folkeparti har lovet dem. Kommunens sagsbehandlere må så forklare de skuffede

ældre, at de ikke har krav på at få den fulde ældrecheck udbetalt.

Socialminister Henriette Kjær udtrykker sin "forståelse" for, at reglerne kan være svære at forstå, men noget konkret løfte om at ændre reglerne er der ikke tale om. Ifølge socialminister Henriette Kjær er det *de fattigste ældre*, der tilgodeses. De mange fattige ældre, der tilhører arbejderklassen og i årevis har arbejdet årevis som ufaglærte arbejdere og derfor i dag som pensionerede får udbetalt lidt ATP oven i folkepensionen? Ja, de tilhører blot ikke gruppen af *'de fattigste ældre'* i Danmark! Det gør derimod en hel del ældre, der bor i vil-lær, som er millioner af kroner værd.

Fredsvagt 500 dage

Fredsvagten ved Christiansborg kunne søndag den 2. marts i bidende frost og blæst markere, at den har været på sin plads foran det danske parlament uafbrudt i 500 dage for at protestere mod permanente krig, som har været en realitet siden 11. september 2001. Fredsvagten blev etableret, da Danmark bevidstløst tilsluttede sig den amerikanske krig mod Afghanistan og sendte militær af sted - en krig, som endnu ikke er afsluttet, men er blevet til en besættelse, Danmark fortsat deltager i

og Dorte Grenaa fra Ingen krig mod Irak kunne direkte fra lufthavnen hilse fra den internationale konference i London for fredskoalitionerne bag den globale aktionsdag 15. februar, som netop har besluttet at sætte fuld fart på den internationale mobilisering mod en Irak-krig i de kommende afgørende uger.

Den anarkistiske demonstration mod krig og maskeringsforbud (en aktivist er netop blevet dømt ved en domstol, ikke for at bære hætte, men fordi dom-

med tropper og flybombardementer med civile ofre.

Masser af fastelavnssudklædte fredsvagter og venner dukkede op til talere, musik, tøndeslagning og boller foran Christiansborg. Anne Marie Helger og Jesper Klein hilste Danmarks sejeste og længste aktion -

stolen mente, at et tørklæde skulle bruges som hætte!) blev fra Fredsvagtens scene ved ankomsten hilst med en improviseret fastelavnssang:

- Vi har taget masker på!

Og så sang man Fredsvagtens fastelavnssang med bl.a. disse vers

HER VI STÅR, TIDEN GÅR
FREDEN VIL VI LAVE
DER SKAL ANDRE BOLLER PÅ
DEN VERDEN VI VIL HAVE

INGEN KRIG INGEN LIG
MEN LIGHED MELLEM ALLE
FOLKESLAGENE PÅ JORD
HVOR INGEN BOMBER FALDE

BOMBER OP, BOMBER NED
MED PÅ "BUSKMANDS" VISE
BLAIR-FOGH-BERLUSCONI-AZNAR
KRIGSLIDERLIGE GRISE

BOLLER OP, BOLLER NED
VIL VI HEL'RE SYNGE
IKKE SVINGE MED PÅ FALSKE
FOLK'FORFØRERS GYNGE

DKU Odense: Krig mod krigen

Fredag d. 8 marts kl. 15.00 lavede DKU en aktion på Odense banegård.

To personer fra DKU trængte op på taget af Odense banegårdscenter og

hængte to bannere ned med skriften "Krig mod krigen" og "Stop USA's krig"

DKU's talsmand Lasse Nørbo udta-

ler:

- Den kommende krig mod Irak handler ikke om Saddams "masseødelæggelsesvåben", men derimod olie og militærstrategiske områder. Det irakiske folk betaler med livet for denne oliekrig, hvor USA har udtalt, at de sandsynligvis vil bruge atomvåben.

- Den danske befolkning slipper heller ikke uskadt. Det bliver arbejderne og de studerende, der kommer til at finansiere USA's imperialistiske oliekrig. DKU går imod krigen og opfordrer andre til at gøre det samme. Vis din foragt, og aktionér!

Banegården i Odense blev udsmykket med bannere mod krig af aktivister fra DKU på kvindernes internationale kampdag.

Fagligt Netværk mod Krig

Henning Paaske Jensen, Odense, er tidligere fællestillidsmand og en af initiativtagerne bag Fagligt Netværk Mod Krig. Han er også aktiv i antikrigsinitiativerne 'Stop Krigen' og 'Ingen krig mod Irak' i Odense.

Det nydannede Faglige Netværk mod Krigs udtalelse mod Irak-krig - med eller uden FN-opbakning - er indtil nu blevet underskrevet af omkring 150 tillidsfolk, fagforeningsfolk og fagligt aktive over hele landet.

- Fagligt Netværk Mod Krig opfylder et meget stort behov. Det er næsten som med vand, der hældes på udtørret jord, siger Henning Paaske Jensen: - Så meget er der brug for et fagligt udtryk for den fælles bekymring og modstand mod krig.

- På verdensplan er der en meget stærk bevægelse under udvikling i arbejderklassen.

Det baner sig vej nedefra. De der får lov til at betale for stormagternes og især USA's krigsventyr og jagt på olie, er mennesker som du og jeg, uanset hvor vi bor i verden. Den erkendelse har taget et nyt spring fremad i mange af de udviklede lande.

- Vi skal betale for deres erobringer ikke kun i form af soldater, men i form af krigsbudgetter og generalangreb på vore livsvilkår, siger Henning.

- Denne fælles forståelse er i gang i arbejderbevægelsen i hele verden.

Særlig markant er den i de lande, som har lagt sig i med den gale mand fra USA. England, USA, Australien, Tyrkiet. Ja faktisk hører Danmark med i dette sørgelige selskab.

- I Danmark har krigsmodstanden i arbejderklassen længe været forsøgt inddæmnet og holdt nede. Men den går ikke længere. Arbejderne her vil heller ikke betragte det alvorligste spørgsmål i vor tid for os, vores familier og børn, som et spørgsmål, man kan overlade til krigsregeringer. Eller til tavse fagforeningstoppe. Det har været pinligt lige frem til nu at se, hvordan fagforeningsledelserne har sluttet op om USA's

Appel: Øjeblikkelig faglig reaktion ved krig! Arbejdspladsernes betydning for krigsmodstanden

Den virkelige "fredspligt"

Hvis krigen kommer, må den have et modsvar som udtryk for den verdensomspændende og kraftfulde fredsbevægelse mod krig, som har udviklet sig. En bevægelse, som er med til at øge forståelsen for jævne menneskers fælles styrke, når vi står sammen.

Der er allerede nu behov for, at de, der ikke ønsker krig, massivt tilkendegiver, at starten på en krig mod Irak vil blive mødt med omfattende reaktioner og modstand såsom sit-down-strejker, trafik, der stopper, busser og toge, der ikke kører normalt, skoler, der lukker, arbejdspladser, der nedlægger arbejdet.

Ud over den gældende beslutning om at demonstrere mod krigen om aftenen kl. 20 og efterfølgende lørdag har antikrigsmodstandere på flere uddannelsessteder allerede besluttet, at

de vil opfordre til at nedlægge undervisningen.

I Storbritannien har faglige tilkendegivelser advaret om, at en krig vil udløse omfattende strejkenedlæggelser i alle industriområder i hele landet. Tusinder af mennesker vil på forskellig måde vise deres foragt og afsky mod krigen for at få den og Storbritanniens deltagelse heri stoppet.

Ser vi på Danmark, er der på det sidste sket en rivende udvikling af holdningen og modstanden mod USA's oliekrig.

Derfor må det NU være en vigtig opgave for folk på gulvet, klubber, tillidsfolk, fagforeninger og forbund yderligere at styrke krigsmodstanden og forberede udløsningen af den modstand, der eksisterer, hvis krigen kommer. Tilkendegive, at man ikke forven-

ter, at arbejdspladserne og uddannelsesstederne i en krigssituation vil forholde sig i ro og trafikken blive afviklet normalt.

Men at de, der vil krig, kan forvente omfattende strejkenedlæggelser på dagen eller dagen efter -

er noget sådant ikke et ægte udtryk for "fredspligt" og ansvarlighed i den danske fagbevægelse?

Det er op til os at lægge maksimalt pres på krigsmagerne allerede nu.

Hvis krigen kommer, vil en sådan reaktion kunne give antikrigsbevægelsen et yderligere spark fremad for at give vores bidrag til at stoppe USA's krig og dansk krigsdeltagelse.

Det er ikke umuligt!

Fagligt Netværk - Mod Krig
www.labournet.dk

Antikrigsdemonstranter fra Odense ved afgang med busserne til København på den globale aktionsdag 15. februar

krigspolitik og først Nyrups, senere Foghs støtte til den. Ingen har krævet de danske tropper hjem fra Afghanistan, f.eks. Stort set INGEN i 'dansk fagbevægelse' har sagt eller gjort noget mod krig - med den gamle SiD-formand Hardy Hansen som en markant undtagelse.

Henning Paaske Jensen:

- Efter den fantastiske globale aktionsdag den 15. februar, der ikke blev indkaldt af de faglige hovedorganisationer, men af brede folkelige antikrigsalliancer, er dele af den etablerede fagbevægelse kommet med på fredsvognen. Presset nedefra er meget stærkt. EFS vil den 14. marts markere arbejdernes protest, og også større fagorganisationer anbefaler nu demonstrationerne. Det er godt, men det er langt fra godt nok. En amerikansk krig imødegås ikke med sørgenhøjtideligheder - men med arbejdernes protester og aktioner. Britiske jernbanefolk har nægtet at køre troppetransporttog. I Grækenland har havnearbejdere og folkelige protester forhindret at NATO-skibe fik forsyninger. Store strejkeaktioner forberedes startende 14. marts - men især rettet mod den 21. marts, som er udråbt til arbejdspladsernes solidaritetsdag mod krig.

- Arbejdere og tillidsfolk uanset partitilhørsforhold har brug for et fælles forum for at synliggøre de kræfter som er imod krig og dens følgevirkninger. Ikke mindst for at pege på fælles handlinger og initiativer. Sagt på en anden måde er der med Fagligt Netværk mod Krig tale om opbygningen af en - løs - form for et modstandscenter, hvor kæmpende arbejdere kan inspirere hinanden til fælles handling.

Initiativets udtalelse har fået en rigtig flot opslutning med underskrivere af tillidsfolk fra hele Danmark og fra alle brancher, både private og offentligt ansatte.

- Vi har med hjemmesidens lancering taget et vigtigt skridt med udarbejdelse en kort og klar appel om den faglige fredspligt: at forhindre krig og en appel om omgående handling og arbejdsnedlæggelse ved krigsudbrud.

Den er da også distribueret til arbejdspladser som Lindø. Fagligt aktive og tillidsfolk skal kunne selv gøre brug af en sådan løbeseddel ved blot at hente den ned eller lade sig inspirere af det.

Den korte udtalelse kom til i et samarbejde med en række faglige kræfter - ikke mindst Hardy Hansen.

- Vi mener at den simple understregning af nødvendigheden af faglig handling er af meget stor betydning for arbejderklassen lige præcis i denne situation. Denne udtalelse har fået en rigtig flot opslutning med underskrivere af tillidsfolk fra hele Danmark og fra alle brancher. En sådan underskriftsindsamling er først og fremmest et værktøj for at styrke synliggørelsen af vores holdning mod krig og vores fælles handlinger. Fagligt Netværk vil også komme ud med aktuelle Nyhedsbreve om væsentlige spørgsmål og planlægger andre initiativer for at samle krigsmodstanden på arbejdspladser og i fagforeninger på tværs..

- Vi vil opmuntre til at øge den faglige krigsmodstand overalt, siger Henning. Det må ikke være de lige glade eller krigstillængere, der tegner billedet. Spørgsmålet om ens egen arbejdsplads'

Fortsættes på næste side

Tillidsmandstræf i Odense

Skattestoppet og de sociale nedskæringer er temaet til det landsdækkende tillidsmandsmøde i Odense Congress Center, som Fagligt Ansvar og LO-Storbyerne arrangerer lørdag den 5. april.

Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne i København og medinitiativtager til Fagligt Ansvar, erklærer, at målet er at lægge pres på regeringen, så der bliver bedre rammer for kommunerne til at passe på den lokale velfærd.

Der er i det foreløbige program ikke lagt op til at benytte lejligheden til at sætte krigen mod Irak til diskussion.

Razzia mod illegale avisbude – og PET-ansat

For to uger siden blev det klarlagt, at selvstændige distributører under Bladkompagniet benyttede sig af illegal arbejdskraft til at dele morgenaviser ud. Ved en razzia en tidlig morgenstund blev adskillige bude anholdt, hvoraf seks blev varetægtsfængslet. Bladkompagniet, som er ejet af Politiken og Berlingske Officin, udskilte for godt et år siden distributionen i 12 selvstændige firmaer. Allerede den gang gav det anledning til arbejdsnedlæggelser, da de ikke ville tegne overenskomst.

Det ene selskab er styret af en politimand, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste, hvorfra han foreløbig er suspenderet.

Grov udnyttelse af ni illegale polakker

Godsejer Jens Dinesen risikerer fængselsstraf for ualmindelig grov udnyttelse af ni illegale polske arbejdere: Minimums ti timers arbejde om dagen på alle ugens syv dage – uden at få en krone for det. Kun kost og logi under kummerlige vilkår med beboelse i gamle campingvogne og toilet i skoven.

Normalt er straffen i sådanne sager bøder og konfiskation.

Brugen af illegal arbejdskraft er stigende.

Fortsat fra side 9

og fagforenings holdning til krig må gøres konkret. Der må tages initiativer.

Vi må vedtage resolutioner - men vi må også handle. Som arbejdspladser - som fagforeninger. Vores udgangspunkt er simpelt: Krigene føres for at kapitalen kan rage til sig, hverken for demokrati eller social lighed. Og det er arbejderne, der lægger krop til - og som betaler for oprustningen og rammes af de medfølgende sociale nedskæringer.

- Behovet for fælles inspiration og handling vil være meget stort i den kommende tid.

USA's kamp for verdensherredømme stopper ikke med Irak. Det har de for længst proklameret. Det er en tid

hvor arbejderklassen vil finde nye veje for at styrke sit sammenhold mod krige og krigsbudgetter, siger Henning Paaske Jensen: Derfor også initiativer som Fagligt Netværk mod Krig

Er du krigsmodstander og vil være med til at skabe større aktivitet mod krig på din arbejdsplads eller i din fagforening - og er du interesseret i Fagligt Netværk mod Krig - så tag kontakt:

Fagligt Netværk mod Krig

Email: labournet@mail.tele.dk

Tlf. 0045 20 95 32 17

www.labournet.dk

USA og Storbritannien nedtæller til krig - Fuld mobilisering fra arbejdspladserne

Med USA's og Storbritanniens proklamering af en kort deadline frem til 17. marts til fuldstændig afvæbning af Irak er der nu lavet en nedtælling til krig. Efter mandag den 17. kan en krig bryde ud, hvornår det skal være. Tilbage er næsten kun overraskelseselementet.

Til det sidste håber USA, at de kan manipulere et sikkerhedsråd til at acceptere krigserklæringen. Sikre sig ni stemmers flertal og sikre sig imod et veto. Alternativt kan det også være en mulighed, at USA og Storbritannien dropper en ny resolution, idet de igen og igen har fastslået, at resolution 1441 egentlig er tilstrækkelig for krig, hvis de ser et veto eller manglende flertal foran sig.

FN eller ej: Ingen krig mod Irak!

FN eller ej, så er der tale om en oliekrig med det irakiske folk som ofre. Spørgsmålet om manglende afvæbning er reelt blot et påskud for at kunne føre en erobringstale.

Denne krigs og erobringstale fra USA og Storbritannien må mødes med massive reaktioner. EFS (Euro-LO) har udråbt fredag den 14. marts til aktionsdag med opfordring til at strejke kl. 12.00.

Denne dag må bruges til at manifestere den danske arbejderklasses modstand mod krig, uanset om der bliver tale om amerikansk-britisk enegang,

eller oliekrigen sker i form af sanktionering af et USA-manipuleret sikkerhedsråd.

Fuld mobilisering den 14. marts med arbejdsnedlæggelser over middag! Det er vigtigt, at arbejdspladserne nedlægger arbejdet som foreslået af EFS/Euro-LO.

Udtalelsen fra faglige tillidsfolk og Fagligt Netværk Mod Krig, "Tro dem ikke - krig er ingen løsning", vil kunne være en enkel måde at give den brede folkelige modstand fra arbejdspladser-

ne retning, bredde og dybde.

Arbejdsnedlæggelserne den 14. må benyttes til at føre kampen mod krigen videre med massiv opslutning om den internationale demonstrationsdag lørdag den 15. marts med demonstrationer foreløbig i København, Odense, Århus, Aalborg og Hjørring - og til den planlagte internationale arbejdspladsernes solidaritetsdag mod krig den 21. marts.

Det, vi står over for, er at gennemføre indholdet i den virkelige "freds-pligt": aktiv kamp mod krigen.

Der forberedes arbejdspladsprotester og strejker i mange lande, hvis USA udløser krigen. Her amerikanske arbejdere fra USLAW.

Konservative: Generalangreb på efterlønnen

Nul efterløn!

Regeringspartiet Konservativt Folkeparti spiller ud med et generalangreb på efterlønnen:

- På længere sigt er spørgsmålet, om efterlønsordningen overhovedet bør eksistere ... Det offentlige betaler stik mod enhver sund fornuft folk for at forlade arbejdsmarkedet, mener arbejdsmarkedsordføreren for de konservative, Lars Barfoed.

De borgerlige økonomer siger, at der om få år vil være stærkt behov for de ældre på arbejdsmarkedet. Manglen på arbejdskraft vil med de lavere ungdomsårgange og det voksende antal pensionister være akut. Flere pensionister betyder desuden, at der er behov for 85.000 nye arbejdspladser for at sikre, at 'velfærdssamfundet kan fortsætte'. Den nuværende udvikling går imidlertid stik modsat. Antallet af arbejdspladser er inden for stort set alle sektorer i Danmark faldende, og den reelle arbejdsløshed er nærmest eksploderet.

Der er ikke behov for de ældre på dagens arbejdsmarked. De kasseres som unyttig arbejdskraft af arbejdsgiverne. Stadigt flere af de folk, der går på efterløn, er arbejdsløse uden udsigt til nogensinde at komme i arbejde igen. Dertil kommer nedslidningen på arbejdsmarkedet.

Snakken om et misbrug af (og/eller utilsigtede virkninger af) efterlønsordningen, hvorfor den bør og skal afskaffes, er skudt helt forbi.

Platterne

Min kæreste Lillian og jeg havde gennem en periode snakket om at flytte sammen, når lejligheden bød sig. Det med lejligheden er bogstaveligt ment, da vi begge råder over boliger, der ikke er velegnet til et par og to "gule plader". Vores forhåbninger til en fælles og større bolig var ikke synderlig store, da vi kender boligmarkedet alt for godt. Vores bedste - hvis ikke eneste - håb var en byttelejlighed for Lillians to-værelses andelsbolig.

Lillian er imidlertid en ihærdig kvinde, der ikke lader sig slå ud af mine overvejelser:

- Vi har altså rigeligt travlt lige nu, og det at finde en velegnet bolig kræver altså en portion energi, som skal være målrettet og intensiv, forsøgte jeg at indvende.

Lillian tog ikke notits af mine indvendinger. Mens jeg passede opvasken og andre huslige forpligtelser, blev jeg underholdt af Lillian om udbudet på nettet:

- Alle, der ønsker at bytte, står i den samme situation som os. De ønsker større lejligheder.

Jeg tænkte i mit stille sind:

- Det er jo det, jeg har prøvet at fortælle dig. Men pludselig lød der et udbrud inde fra stuen:

- Her skal du se. En ældre dame søger noget mindre i stueetagen, fordi hun er gangbesværet. Hun vil bytte med en fire-værelses, nærmest råbte Lillian, så jeg var ved at tabe både næse og mund og vinglasset ud af viskestykket.

- Arrrrh, den er sat på for to uger siden, så den er over alle bjerge. Ærgrelsen var ikke til at tage fejl af. Jeg tænkte stadigt mit; men Lillian "lagde ufortrødent billet" ind på den alligevel. Der gik en uge uden svar. Lillian rykkede.

Så kom der svar: Damen hed Lis og var interesseret i at bytte. Forsinkelsen skyldtes, at det hendes var hendes søns emailadresse, hun havde benyttet, hvilket hun ikke havde jævnlige adgang til, da han var flyttet hjemmefra. Da Lis kom på "besigtigelse" viste det sig, at hun havde en gemal, Finn. De

var begge buschauffører på linie 5A. Skiftehold, så Lis så frem til snart at gå af på efterløn efter 25

år i tjenesten. Finn, som ikke var til at slå et ord af, var jævnaldrende. Han var flyttet ind hos Lis for år tilbage; men på betingelse af at det fortsat var Lis, der havde ejerskabet til andelsboligen. Det var med andre ord, Lis der havde bukserne på i byttehandelen.

Da parret forlod besigtigelsen var situationen vendt 180 grader. På trods af at hun ikke havde indvilget i en aftale, hvor vi kunne se hendes lejlighed, så var jeg nu fyr og flamme, mens Lillian bekymrede sig. Efter et par dage ringede hun og spurgte, om vi stadig var interesseret. Det kan nok lige være! Vi inspicerede gemakkerne og var overvældet af hvor mange muligheder 95 kvadratmeter giver.

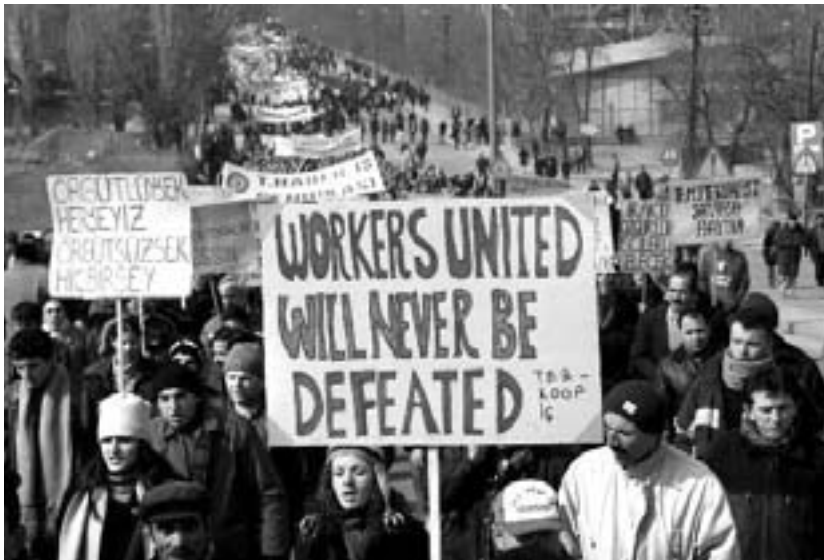
Samtidigt blev vi nu begge lidt bekymrede. Ville Lis ikke trække følehornene til sig, når det gik op for hende, at hun måtte reducere sit møblement til en fjerdedel. Og hvad med al hendes vægplads, der var overfyldt med platter fra Den kongelige Porcelainsfabrik?

Et par dage senere kom Lis og hendes praktiske datter, Vivi, på visit for at tage mål af Lillians lejlighed. Nu skulle det vise sig, at det var datteren, der vidste hvor skabet skulle stå. Med stor myndighed opmålte hun rum for rum, mens Lis fyldte en rummelig lænestol ud. Det viste sig, at vores bekymringer havde et rodfæste. Lis havde fremført mange betænkeligheder, som datteren havde affærdiget; men nu satte hun trumf på:

- Hvor skal jeg gøre af alle mine platter, udbrød Lis, mens Vivi lå med enden i vejret ude i køkkenet.

- Dem kan du for min skyld hænge ude på altanen. Nu ikke mere vrøvl med dig, for du skal ikke regne med, at jeg eller brormand kommer og gør rent for dig i din fire-værelses.

Så var den diskussion ude. Vi åndede lettet op, men vi tror, at Lis finder andre steder til sine platter. Reno

Vigtig sejr for den tyrkiske krigsmotstand

100.000 demonstrerede i Ankara under parolen 'Yankee Go Home' den 1. marts for at protestere mod afstemningen i det tyrkiske parlament om at gøre Tyrkiet til et udgangspunkt for krigen mod Irak og tillade USA at anbringe 60.000 soldater på tyrkisk grund. Den enorme krigsmotstand lagde pres på parlamentet: 90 pct. af tyrkerne er imod et angreb på et andet fra deres land. Modstanden viste sig i kæmpedemonstrationer - og hvert eneste parlamentsmedlem blev stillet til regnskab for sin stemme. Det virkede. Regeringen kunne ikke få det nødvendige flertal for aftalen. Næsten 100 medlemmer af regeringspartiet AKP stemte imod. Udfaldet udløste glædesdemonstrationer.

Regeringspartiet overvejer nu om det

tør gennemføre en omafstemning.

Resultatet vakte også jubel under den internationale konference i London lørdag den 1. marts, hvor repræsentanter for de forskellige landes antikrigs koalitioner, der arrangerede den globale 15. februar-demonstration mødtes. Det er endnu et eksempel på, at antikrigsbevægelsen kan stoppe de konkrete planer. Mødet vedtog en erklæring, der opfordrer til fuld mobilisering mod krigen i de kommende uger - med kvindernes internationale kampdag den 8. marts og 15. marts med demonstrationer i mange lande som vigtige fokuspunkter, siger Dorte Grenaa, som deltog i den danske delegation fra Ingen krig mod Irak. Den 21. marts er det arbejdspladsernes solidaritetsdag - på internationalt plan.

Billeder fra demonstrationen i Ankara

Udtalelse internationale mod

London 1.

Den globale aktionsdag mod krig den 15. februar blev en succes uden fortilfælde - og vi annoncerer oven på denne nu en massiv udvidelse af aktionerne i de kommende uger for at søge at forhindre krig. Vi mener, at en krig mod Irak er forkert, uanset om den har opbakning fra FN eller ej.

Det vil ske med direkte aktioner ved militæranlæg og for at stoppe militærtransporter, med et massepres på parlamentariske repræsentanter og FN-repræsentanter, elev- og studenterstrejker og besættelser, aktioner på arbejdspladser, etableringen af repræsentative folkeforsamlinger og folkelige møder mod krig.

Hver dag er nu afgørende vigtig i kampagnen for at stoppe krig.

I mange lande vil der være massedemonstrationer på kvindernes internationale kampdag den 8. marts.

I mange lande vil der være demonstrationer, protester og civil ulydighed i masseskala den 15. marts i solidaritet med demonstrationen ved Det Hvide Hus i Washington: 'Converge on the White House'.

London-mødet den 1. marts 2003 samlede repræsentanter fra internationale antikrigs koalitioner, der stod bag den globale 15. februar. Den engelske Stop the War Coalition og den danske Stop the War Danmark var repræsenteret.

e fra den e koordinering krig

marts 2003

Den 21. marts vil overalt, hvor det er muligt, være arbejdspladsernes solidaritetsdag mod krig. Det omfatter arbejdspladsmøder og forskellige former for faglig aktion. I nogle lande planlægges der allerede nationale strejkeaktioner mod krig den dag.

Vi opfordrer fagforeningerne overalt til at støtte og fremme aktioner mod krigen den 21. marts.

Vi advarer krigsmagerne om, at hvis de ignorerer verdensopinionen og gennemfører et nyt angreb på Irak, vil der komme en stormflod af modstand.

Den dag angrebet finder sted, opfordrer vi til masseprotester på en central plads i alle store som mindre byer i verden.

Den følgende lørdag opfordrer vi til massedemonstrationer i hver eneste hovedstad.

Vi står solidarisk skulder ved skulder med det irakiske folk, når vi opfordrer alle, overalt, til en spille en aktiv rolle i forsøget på at stoppe denne sindssyge krig.

De delegerede

Samlede repræsentanter for de nationale aktionsgrupper mødes den 15. marts i London. Den anti-krigs-koalition var vært for mødet. Mødet af Ingen Krig mod Irak.

Hilsen fra en af 50.000 i italiensk antikrigsmarch 8.marts

I dag gennemførte vi en march til Camp Darby, en amerikansk militærbase på italiensk territorium. Herfra bliver våben og militærudstyr sendt videre til andre amerikanske baser for så at blive udskibet til Tyrkiet med destination angreb på Irak. Koalitionen "Stop Krigen" var der.

Vi var omkring 50.000 eller mere, det er svært at sige, for folk blev ved med at ankomme for at deltage i marchen. Den var fredelig og stærk. Midt ude på landet gik vi i timevis for at nå frem til basen og timevis tilbage igen. Alle aldersgrupper var med, og så mange forskellige slags mennesker, der også er opfyldt af sorg over at se, at så stor er enheden mod krig, og så tæt er magthaverne på at udløse den over vores liv.

I de fleste byer i Italien holdt kvinder 8. marts møder og demonstrationer, og

overalt bliver togene med militærtransporter stoppet.

I dag har vi netop fået de første informationer om en parlamentarisk inspektion af militærbasen ved Ghedi i det nordlige Italien. Det fremgår, at der efter hemmelig aftale mellem den amerikanske og italienske regering er installeret 11 amerikanske *termo nuclear weapons*.

Vi vil tage denne sag op og kæmpe mod det. Det er overtrædelse af vores lands love og en trussel mod befolkningen. Det fremgår, at basen dér har beskyttelsesrum mod atomvåben og bakteriologiske våben, der kan rumme flere end det militære personel. Men civilbefolkningen i området er aldrig blevet advaret om, hvad der findes på basen.

Vi ses. Skriv, hvordan dagen gik i dit land ...

Paola

Blokade af den amerikanske militærbase Camp Darby

Splittelsen i FN's sikkerhedsråd

Af Michel Chossudovsky

Irakkrigen skal ses som en del af 'The Great Game' – 'Det Store Spil' om olie og strategisk overherredømme – siger den canadiske økonomiprofessor Michel Chossudovsky, der her trækker nogle grundlæggende modsætningsforhold op.

Danmarks placering i det storpolitiske spil sættes i relief, når man forstår, at Danmarks førende multinationale gigant A.P. Møller er en samarbejdspartner og allieret med det (britisk-) amerikanske olie- og militærindustrielle kompleks.

Kommunistisk Politik

'Uenighederne' inden for FN's Sikkerhedsråd angående Irak præsenteres undertiden i medierne som en simpel diplomatisk strid.

I virkeligheden handler det om noget meget mere komplekst. Bush-administrationens krigsplaner har intet at gøre med 'Saddams masseødelæggelsesvåben' eller hans påståede forbindelse med Osama bin Laden.

Den planlagte invasion af Irak har til hensigt at udelukke rivaliserende europæiske, russiske og kinesiske interesser fra Mellemøsten og de centralasiatiske oliefelter. Mens USA på Balkan 'delte byttet' med Tyskland og Frankrig i sammenhæng med militæroperationer i NATO- og FN-regi, har invasionen af Irak til formål at etablere amerikansk hegemoni og svække fransk, tysk og russisk indflydelse i regionen.

Sammenstødet mellem stormagter (det 'Gamle Europa' versus den anglo-amerikanske militærakse) handler i hovedtræk om:

1. Militærpositioner og det militærindustrielle kompleks.
2. Kontrol over olie- og gasreserver.
3. Penge og møntsystemer: sammenstødet mellem euroen og dollaren.

*No blood for oil
bring the troops back*

1. Militærpositioner og det militærindustrielle kompleks

Under det internationale diplomatiske glatte overflade er der sket grundlæggende ændringer i den militære alliancestruktur. Efter 1999 har Frankrig og Tyskland etableret militære samarbejdsaftaler med Rusland.

NATO er delt. Mens UK og USA går hånd i hånd på den såkaldte 'Atlantiske bro', har der udviklet sig betydningsfulde stridsspørgsmål mellem USA og adskillige af dets 'europæiske partnere'. Den britisk-amerikanske akse om våbenproduktion er stødt sammen med sin magtfulde fransk-tyske rival, det Europæiske Luftfarts- og Forsvars-Samarbejde (EADS). Den vestlige militærindustri er delt midt over, hvor British Aerospace Systems nu er fast allieret med de fem store amerikanske våbenproducenter imod det konkurrerende fransk-tyske konglomerat EADS.

2. Kontrol over olie og gasreserver

Den store mellemøstlig-centralasiatiske region rummer mere end 70 pct. af verdens reserver af olie og naturgas. Ifølge den amerikanske centralkommando er 'Formålet med det amerikanske engagement ... at beskytte vitale amerikanske interesser i regionen – uafbrudt, og sikre amerikansk/allieret adgang til Golf-olien'. Med andre ord er dette en erobningskrig, som også har til hensigt at ramme rivaliserende oliekonglomerater, indbefattet Ruslands og Frankrigs, som har betydelige olieinteresser i Irak og Iran.

Følgelig er det et sammenstød mellem de britisk-amerikanske oliegi-ganter (BP-Amoco, Chevron, Exxon-Mobil, Shell), støttet af den anglo-amerikanske militæralliance, og Europas oliegi-gant Total-Fina-Elf og Italiens ENI, som har meget store interesser i Irak, Iran og Centralasien. Washington har i de seneste år forsøgt at vælte Frankrigs aftale med Teheran på grundlag af, at den åbent imødegik Sanktionsakten mod Iran og Libyen. Dette antyder, at Europas største oliekonglomerat, der domineres af franske, belgiske og italienske olieinteresser i samarbejde med deres iranske og russiske partnere, potentielt er på kollisionskurs med det dominerende britisk-amerikanske olie-konsortium, som på sin side bakkes op af den anglo-amerikanske militærakse:

'Irak besidder for øjeblikket 11 % af verdens olie og er kun overgået af Saudiarabien med hensyn til sine oliereserver (112 milliarder tønder). Udvindingsomkostningerne er mindre end halvdelen af dem, der er forbundet med havudvindingen. Direkte adgang til Den Persiske Golf og Det Indiske Ocean sørger for strategisk sikre forsyningsruter. De britisk-amerikanske oliegi-ganter (BP, Chevron-Texaco, Shell, Exxon) er fortsat ude af Iran og Irak, som har undertegnet oliekontrakter og aftaler om deling af olieproduktionen med franske, russiske og kinesiske olieselskaber. På grund af FN's sanktioner mod Irak er aftaler underskrevet af Bagdad ikke ('officielt') i

funktion.'

(Eric Waddell, The Battle for Oil, Global Outlook, Issue. No. 3, Winter 2003).

Ifølge Washington Post (15. September 2002) 'kan en amerikansk ledet omstyrtelse af den irakiske præsident Saddam Hussein bane vej for en jubelfest for amerikanske olieselskaber; som længe har været bandlyst fra Irak, skrotte olieaftalerne mellem Bagdad og Rusland, Frankrig og andre lande, og ændre udseendet på verdens oliemarkeder ... En foreslået irakisk-russisk økonomisk aftale på 40 milliarder dollars omfatter angiveligt også tilladelse for russiske selskaber til at søge efter olie i Iraks vestlige ørken. Det franske selskab Total Fina Elf har forhandlet om rettigheder til at udvikle den enorme Majnoon-oliefelt, nær grænsen til Iran, som kan rumme op mod 30 milliarder tønder olie.'

Krigen gennemføres ikke blot for at overtage Iraks oliereserver, den har også til hensigt at rive kontrakterne med rivaliserende russiske og europæiske olieselskaber i stykker og at udelukke Frankrig, Rusland og Kina fra regionen.

3. Penge og møntsystemer: Sammenstødet mellem euroen og dollaren

Hvad det handler om her, er rivaliseringen mellem to konkurrerende globale valutaer: euroen og den amerikanske dollar. Den europæiske valutariske integrationsproces har udfordret den amerikanske dollars overherredømme.

Dollariseringsprocessen, som i sidste ende er et redskab til økonomisk erobring, undermineres af euroen.

Wall Street støder sammen med konkurrerende fransk-tyske finansielle interesser. Krigen i Irak omfatter ikke bare spørgsmålet om kontrol over oliereserverne, spørgsmålet om pengeformering og kredit er en integreret del af den økonomiske erobningsproces.

Centre for Research on Globalisation
10. marts 2003
www.globalresearch.ca

Oversat af Kommunistisk Politik

Israel/USA: Aggressionsplaner mod Mellemøsten – og videre

- Vi har interesse i en krig og udformningen af Mellemøsten dagen efter en krig, udtaler den israelske krigsminister Shaul Mofaz.

- Et befriet Irak kan vise frihedens magt til at omforme denne vitale region, siger George W. Bush.

Israel er USAs ivrigste fortalere for krig mod Irak. Både Sharons Likud parti og Arbejderpartiet - men det er ikke blevet mindre med den seneste regeringsdannelse med inddragelse af et egentligt bosætterparti.

Israels rolle er ofte blevet underspillet fordi det ikke passer helt ind i USAs bestræbelser for at skabe størst mulig krigskoalition mod Irak. Besættelsesmagten, atommagten Israel er ikke det bedste kort at spille ud med efter 30 års besættelse og terror på trods af FN beslutninger.

Der er ingen tvivl om at der findes en fælles forståelse mellem USA og Israel om "opgaverne" efter en Irak krig.

Således udtalte Israels 'forsvarsminister' Shaul Mofaz for godt en uge siden, på en konference for amerikansk jødiske organisationer, at efter Irak skulle USA udøve "politisk, økonomisk, diplomatisk tryk" på Iran, og han fortsatte:

"Vi har stor interesse i udformningen af Mellemøsten dagen efter en krig".

- Chock-bølgen fra post-Sadam Bagdad kan have omfattende effekt på Teheran, Damaskus og i Ramallah (det palæstinensiske selvstyres 'hovedstad') en nyordning fra den Persiske Golf til Marokkos kyst, udtalte Efraim Halevy. Indtil fornylig var han chef for Israels efterretningstjeneste Mossad.

Det bliver mere og mere tydeligt, at USAs oliekrig fra Afghanistan og nu Irak rummer konkrete aggressionsplaner for hele det olierige Mellemøsten. Der er også god grund til, at verden fastholder opmærksomhed mod Israels mulige planer med en ny omfattende fordrivelse /etnisk udrensning af det kæmpende palæstinensiske folk.

I en af sine daglige krigstaler - denne gang til monopolorganisationen American Enterprise Institute - der blev trans-

mitteret på nationalt amerikansk TV, sagde George W. Bush sidste onsdag:

- Et befriet Irak kan vise frihedens magt til at omforme denne vitale region ved at bringe håb og fremgang for millioner liv.

Sirenesangen for krig, død og undertrykkelse - fra Det Hvide Hus og Tel Aviv.

Den amerikanske 'krig mod terror' og den kommende krig mod Irak drejer sig om at sætte sig massivt på Mellemøsten og oliekilderne. Irak er kun en begyndelse til omdannelsen af hele kortet over Mellemøsten.

Foreløbig har Pentagon meddelt, at Irak vil blive delt op i tre sektorer (The Age 9.3.03). Hver af dem skulle styres af en midlertidig 'civil' amerikansk administration. Den nordlige og sydlige del af Irak skulle administreres af hver sin fhv. amerikanske general, mens dens centrale del, der omfatter Bagdad, skulle ledes af den tidligere amerikanske ambassadør i Yemen Barbara Bodine. Amerikanske militærkommandanter skal være ansvarlige for hver deres område i perioden lige efter krigen, mens genopbygningen skal foregå under denne 'midlertidige civile administration'!

Derefter kan der tages fat på det øvrige Mellemøsten med nyordning for Syrien, Iran, Saudiarabien o.s.v.

Samtidig er Mellemøsten blot et centrum for den amerikanske fremtrængen i hele området fra Rusland til Kina - Kaukasus og Centralasien. I Kaukasus er indtrængningen godt i gang med en række proamerikanske regimer. I Centralasien er Afghanistan besat. Halvdelen af Korea er også under amerikansk kontrol, men det skal ændre sig.

Den store trussel mod dollaren

Af Bertil Kilner

Uden krig mod Irak trues USA's økonomiske særstilling. Krigen handler om mere end blot olie. Den handler om at beholde dollaren som en verdensvaluta og dermed USA's økonomiske magtposition i verden. Kommentaren er sakset fra den svenske ugeavis Proletären nr. 10, 2003.

skud f.eks. i en måned i 1987 overgik 11 mia. dollars, udbrød der panik på børserne. *Hvordan skulle USA nogensinde kunne betale en så stor gæld?* var det spørgsmål, som spekulerende finanskapitalister stillede sig.

USA lever af andre

Ikke særligt mange tør forfægte den svenske regerings officielle holdning, at den truende krig handler om Saddam Husseins eventuelle masseødelæggelsesvåben eller om, at den irakiske diktator har sit eget folks blod på sine hænder. Alle undtagen dem, der støtter George W. Bushs planer om en krig, er bevidste om, at det handler om Iraks olie. Og ikke bare Iraks, men hele Mellemøstens, også Irans og Saudi-Arabiens.

Men det handler ikke ene og alene, og måske slet ikke frem for alt, om olieleverancer på kort sigt, selvom dette givetvis er af stor interesse for USA.

Når USA vil styrte Saddam, så er det den nye ØMU-valuta, euroen, som er måltavlen.

USA's stilling som eneste supermagt og verdenshersker hviler på to søjler.

Den ene er dens militære magt med kernevåben og biologiske og kemiske kampstoffer foruden såkaldte konventionelle våben såsom en enorm flåde, bombe- og andre fly, artilleri, kampvogne osv. samt soldater til at betjene disse våben.

Den anden søjle er dens valuta, dollaren, og dennes stilling som eneste verdensvaluta.

International valuta

Efter anden verdenskrig besluttede verdens industrilande, at den amerikanske dollar skulle fungere som såkaldt reservevaluta internationalt. Eksport og import mellem alle lande kunne betales

i dollar. USA garanterede dollarens værdi i guld. 35 dollar modsvarede ca. 31 gram guld, og hvert land, som tog imod dollars, kunne, om så ønskedes, indløse disse dollars i guld i USA. Dollar var altså lige så sikkert som guld, og de fleste lande nøjedes med det. Det var meget fordelagtigt for USA. Landet kunne importere uden at behøve at eksportere noget. Man trykte bare dollarsedler og sendte dem af sted til de lande, man importerede fra.

I 1971 ophævede USA ensidigt denne aftale. Men dollaren fortsatte trods dette med at være verdensvaluta, og USA kunne fortsætte med at importere og betale med dollarsedler. Årsagen var, at de olieproducerende landes organisation, OPEC, havde besluttet, at deres olie udelukkende skulle sælges for dollars. Det var derfor nødvendigt for alle olieproducerende lande at have et forråd med dollars. En dollarseddel er som alle andre sedler en gældsforpligtelse fra det land, som har givet den bort, dvs. i dette tilfælde USA. Da USA betalte sin import med dollarsedler i stedet for med eksport af varer, oparbejdede USA en gæld til det land, det importerede fra. Gældsætningen skyldtes altså, at USA importerede mere, end det eksporterede, at landet havde et såkaldt handelsbalanceunderskud. Så længe tilstrækkelig mange lande vil have dollars for at kunne betale sine olieregninger, fungerer den slags.

USA's handelsbalanceunderskud er øget støt. Til at begynde med forårsagede dette bekymringer på de internationale finansmarkeder. Da dette under-

tet vænne sig til det, og da det offentliggjordes, at USA's handelsbalanceunderskud for november og december i fjor var 40,1 respektive 44,2 mia. dollars - et årgennemsnit på over 500 mia. dollars - kom der bare små notiser i pressens erhvervssider, hvis det da overhovedet nævntes.

USA lever i dag i stor udstrækning på omverdenen. Bogstaveligt talt. Andre lande producerer, og USA konsumerer. USA har i dag en gæld til resten af verden på over seks billioner, dvs. 6.000 mia. dollars. Det svarer med dagens vekselkurs til over 50.000 mia. svenske kroner, mere end 20 gange Sveriges bruttonationalprodukt. Så meget har amerikanerne konsumeret uden at have nødet sig til at producere andet end dollarsedler.

Dette har været og er muligt takket være dollarens stilling som verdensvaluta, hvilket på sin side afhænger af, at OPEC vil have betalt i dollars.

Verden har nu fået en ny valuta, ØMU'ens euro. Euroen omfatter en større folkemængde end dollarens USA - meget større efter en eventuel udvidelse - og desuden har ØMU-landene en afbalanceret handel med omverdenen, altså ingen stor udlandsgæld. Alligevel forbliver dollaren imidlertid betalingsmiddel for olie, og dermed består dens dominans og den for USA fordelagtige ordning.

Men pludselig er dollarens stilling blevet truet.

Den 6. november 2000 besluttede OPEC-landet Irak, at for den olie, man solgte i henhold til mad for olie-pro-

grammet, ville man have betalt i euro. Desuden besluttede man at veksle de 10 mia. dollars, som landet havde i sin FN-fond, til euro. Sandsynligvis skete dette af politiske årsager, eftersom det syntes at være en dårlig handel, da dollaren dengang var mere værd end euroen.

Disse valutaforanstaltninger besejlede efter alt at dømme Saddam Husseins skæbne. USA besluttede at slå til.

For tænk, hvis Saddams eksempel blev fulgt af andre. Tænk, hvis euroen i stedet for dollaren blev olievalutaen. Det ville betyde, at dollaren ville tabe sin stilling som verdensvaluta til fordel for euroen.

Følgerne ville blive dramatiske, som f.eks.:

* Alle olieimporterende lande, bl.a. de fleste europæiske lande og Japan, ville hurtigt sælge ud af deres dollars til gengæld for euro. Det drejer sig om store beløb, idet ca. 60 pct. af alle officielle valutaeserver, heriblandt Sveriges, udgøres af dollars.

* Det store udbud af dollars til salg ville få dens kurs til at ramle som en lavine, måske med hele 50 pct. Tilsvarende ville euroen stige i værdi.

* Alle, som har investeret i aktiver vurderet i dollars – det være sig aktier og andre værdipapirer eller ejendomme – ville så hurtigt som muligt sælge disse for at kunne veksle deres dollars til euro, hvilket ville forårsage, at bunden gik ud af aktiebørserne og ejendomsmarkedene i USA. Desuden ville det yderligere presse dollarkursen.

* Den enorme indenlandske gældssætning i USA er sket mod pant i aktier og ejendom. Bankerne ville ikke kunne få sine udlånte penge tilbage, hvis panterne ikke længere svarede til de udlånte værdier, og USA ville få en finans- og bankkrise af et omfang, som hører til sjældenhederne.

* De, som har penge på kontoen i amerikanske banker, ville hurtigt forsøge at få dem ud, dels for at kunne veksle til euro, dels for ikke at lade dem forsvinde i et bankkrak. Det ville forværre bankernes problemer yderligere.

* Den amerikanske import ville drastisk blive formindsket, hvilket ville sænke levestandarden, ja, til en vis grad den grundlæggende forsyning, i USA. Bl.a. ville olieprisen stige til niveauer, som det stadig mere olieafhængige USA aldrig har oplevet.

Flere går over til euro

Hvor stor er risikoen for, at ovenstående sker?

Ja, ved siden af, at Irak har byttet dollars ud med euro, så har Iran konkrete planer om at gøre det samme. Foruden økonomiske begrundelser – euroen er i dag mere værd end dollaren – findes der politiske. Bush kaldte Iran for en 'ondskabens aksemagt', hvilket næppe har bidraget til at øge USA's popularitet i Iran.

Den 14. april 2002 holdt OPEC's generalsekretær Javad Yarjeni en tale for EU's finansministre, hvori han dels lykønskede EU for den tilsyneladende problemfri overgang til euro, dels spekulerede i, at OPEC som helhed ville begynde at tage betalt i euro i stedet for dollars. Argumentet for et sådant tiltag er blevet styrket i løbet af det forrige år, da euroen øgede med 17 pct. i forhold til dollaren og nu altså er mere værd end dollaren.

Nordkorea har også vekslet over fra dollar til euro, naturligvis som et politisk tiltag, men af begrænset betydning i en global sammenhæng. Også Venezuela truer dollarens stilling som olievaluta, eftersom landet under Hugo Chávez i voksende omfang sælger olie i ren byttehandel med femten lande. Cuba betaler f.eks. for sin import af olie ved at indrette og bemande lægeklinikker rundt om i Venezuela. Se, der har vi årsagen til det USA-støttede kupforsøg sidste år og den fortsatte undergravende virksomhed mod den lovligt valgte præsident.

Foruden visse olieproducerende lande findes der naturligvis andre, som er interesserede i, at euroen indtager

den stilling, som dollaren har haft de seneste 50 år.

Hvorfor var f.eks. Tyskland så villig til at droppe sin D-mark, en valuta med stor styrke og international prestige, til gengæld for euroen? Og Frankrig? Naturligvis, fordi de i lighed med USA i nykolonialistisk ånd vil opnå at skabe noget ud af intet gennem en økonomisk herskerposition i verden. Til det formål var D-marken og francen alt for små valutaer.

USA's verdensmagt trues

Der kan altså knap råde nogen tvivl om, at der eksisterer en reel trussel imod USDollarens stilling, den ene af de to søjler, som USA's verdensmagt hviler på. Og når denne søjle trues, griber USA til den anden søjle, til sin enorme militære slagkraft. Verden skal med vold tvinges til at underordne sig USA's interesser. En krig mod Irak vil som mål have en langvarig besættelse og udstationering af store amerikanske tropper. Ikke blot for at kue irakerne og fastholde en hidkaldt lakaj på den irakiske trone, men også for at sigte bedre på Iran. Der er planer om en invasion af Iran. Men også af Saudi-Arabien, hvis den despotiske kongefamilie dér skulle blive styrtet af et folkeligt, måske islamistisk oprør. Også andre lande såsom Egypten og Syrien er i amerikanske medier blevet nævnt som tænkelige mål.

Ved at beherske Mellemøsten kan USA diktere vilkårene for produktion af og handel med olie og sørge for, at efterspørgslen på dollars i verden forbliver stor. Og derigennem opretholde sin verdensherskerstilling.

At Tyskland, Frankrig, Rusland og Kina med deres egne imperialistiske planer og forhåbninger om en nyopdeling af verden modsætter sig USA's planer, er ikke overraskende.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Stalin lever

Mere end et halvt århundredes forsøg på at fremstille Stalin som inkarnationen af ondskab og som en blodtørstig tyrann på den borgerlige presse konstaterer: *Stalin lever* (overskrift på artikel i The Guardian 5.03.03). Og et overvældende flertal af russerne betragter ham som en stor og progressiv skikkelse i landets historie.

Det er i dag 50 år siden, Josef Stalin døde. Umiddelbart efter hans død begyndte tilsværningen af ham under Hrustjovs såkaldte afstaliniserings-kampagne, eller 'opgør med personkulten'. Den er fortsat uafbrudt siden. Under Gorbatjov, Jeltsin og Putin nåede den antistalinistiske propaganda nye højder. Nutidens antikommunistiske bibel, 'Kommunismens sortbog', er af et fascistisk russisk parti, finansieret fra udlandet, distribueret til samtlige skoler. Tonsvis af bøger og avisartikler har ført den vestlige propaganda mod Stalin til det tidligere Sovjet.

Dæmoniseringen af Stalin, hans bolsjevikparti og det socialistiske Sovjetunionen nåede et første højdepunkt med nazisterne og propagandaminister Goebels, da Nazityskland og dets allierede overfaldt Sovjetunionen, det første socialistiske land i verden. Den fortsatte

siden under den kolde krig, styret af amerikansk og britisk efterretningssvæsen (f.eks. den såkaldte Sovjet-ekspert Robert Conquest og talrige andre), og blev styrket af Stalins 'efterfølgere' i den sovjetiske parti- og statsledelse. I årtier har denne løgnepropaganda, som søger at sidestille Hitler og Stalin for at miskreditere socialismen, været daglig åndelig føde i de kapitalistiske medier.

Til de borgerlige mediers forbløffelse må de konstatere, at det ikke har hjulpet.

Russerne (og ikke kun russerne) betragter Stalin som en gigant i landets historie og som det 20. århundredes største statsmand, ikke mindst i kraft af, at socialismen udviklede det tilbagestående Rusland til en verdensmagt, og i kraft af sejren over nazismen. Nu laves der regelmæssigt opinionsundersøgelser om Stalins popularitet. Ifølge The Guardian viser den seneste, at 37 pct. af russerne mener, at Stalin gjorde mere godt end skidt for landet, mens kun 29 pct. mener det modsatte. Det er tilmed et underdrevet tal: En anden undersøgelse sætter det positive tal til 70 pct., stadig ifølge The Guardian. Med andre ord: Syv ud af 10 russere 'støtter' Stalin. Tre ud af 10 gør det ikke. Hvor mange støtter mon det nuværende råkapitalistiske system - og hvor mange er imod? Det melder The Guardian ikke noget om ...

I mange år har man forsøgt at lade, som om russernes positive vurdering af Stalin og Stalin-tiden skyldtes et 'mangelende kendskab til Stalins forbrydelser'. Den holder slet ikke. De er blevet overskyldt med rædselsberetninger på tv og i alle øvrige medier. De kender 'sandheden' - og de kender virkeligheden om livet i Stalin-tiden og i dag: Det er den simple forklaring på den udbredte posi-

Et sidste brev fra Stalingrad

Af Henry Metelmann

Godalming, Surrey

Som soldat i general Paulus' 6. armé, som kæmpede ved Stalingrad, er jeg helt enig med Geoffrey Roberts påstand ('Victory on the Volga', The Guardian, 28. februar), at hovedgrunden til det tyske angreb på Volga, som kulminerede med slaget om Stalingrad, var at bane vejen for at snuppe de rige kaukasiske, kaspiske og senere de irakiske olieletter.

Sovjetisk heroisme og ofre under Josef Stalins nødvendigvis barske ledelse var enorme. Ni ud af 10 af mine kammerater, som døde under 2. verdenskrig, døde på østfronten.

Hvis nogen dengang under vores

besværlige vej gennem sneen på det napoleonske tilbagetog efter vores katastrofale nederlag havde antydet, at et andet hold samvittighedsløse ledere kun seks årtier senere ville gøre et nyt forsøg på at udveksle blod for olie (selvfølgelig ikke deres eget blod), ville jeg have imødegået det med, at den anstændige del af menneskeheden aldrig nogensinde igen ville tillade et sådant umenneskeligt forehavende.

4. marts 2003

Læserbrev i den britiske avis The Guardian

Russiske soldater ved Stalingrad

Stalin mindes i Rusland 5. marts

tive holdning.

I Danmark lader de reaktionære kræfter og de borgerlige medier, som om sandheden om Stalin er fastslået én gang for alle, og bekendtgør, at den sorte professor Bent Jensens propagandamakværk om 'Stalinismens fascination' er det sidste ord i den sag. Her som på andre områder befinder man sig i en amerikansk-domineret osteklokke, der omhyggeligt undgår andre toner end propagandafanfarerne fra USA/UK.

50-året for Stalins død har givet anledning til fornyet interesse for, hvordan han døde. På en udstilling i Moskva er fremlagt lægeoptegnelser fra hans sidste dage. Det er imidlertid allerede konstateret, at de er 'doktorerede'. Det har længe været en udbredt opfattelse blandt marxist-leninister og revolutionære kommunister, at Stalin blev myrdet af den klike, der efterfulgte ham og gjorde op med hans politik og satte Sovjetunionen på kurs mod kapitalisme og opløsning.

Tilsyneladende foreligger der en række nye indicier for mordet (f.eks. *New Study Supports Idea Stalin Was Poisoned* i New York Times). Det har igen sat gang i spekulationerne om, hvem det var, der fik ham myrdet, og hvorfor. Svaret er simpelt: Kontrarevolutionære, som ville ødelægge socialismen. De moderne revisionister, som greb magten efter ham og myrdede / udrensede / udmanøvrerede hans politiske støtter i Sovjetunionens Kommunistiske Parti og den internationale kommunistiske bevægelse i øvrigt.

Verdens værste venstrefløj

Dansk venstrefløj er verdens værste: Den svenske aktivist Tord Björk fra Demokratinätet har i et indlæg på Modkraft på basis af sine oplevelser fra Det Sociale Topmøde i 1995 til EU-topmødet i december sidste år følgende at sige om de danske NGO'er og 'folkebevægelser'.

"Højdepunktet for NGO'ers og folkebevægelers legitimering af global indforståethed med nyliberalismen var det sociale topmøde i København i 1995. De danske NGO'er stod for at overlade de politiske synspunkter til regeringerne, for siden at samarbejde om at gennemføre regeringspolitikken."

Under kampen mod WTO "viste danske "folkelige" organisationer sig igen at være blandt de mest splittende i hele verden. Samtidig med at man underskrev et fællesdokument med andre folkebevægelser i hele Norden, som knyttede sig an til det globale opråb mod udvidelse af WTO underskrev man en anden dansk udtalelse, hvor man ønskede det modsatte: at være med blandt dem, som skulle få indflydelse på en reform af WTO."

Det er ikke blevet væsentlig bedre siden, mener Björk. Under EU-topmødet spillede de dominerende organisationer bag Stop Volden sammen med politi og medier mod bevægelsen:

"I Sverige fik samarbejdet mellem de folkelige bevægelser op til topmødet i Göteborg 0 kroner i støtte fra den svenske stat. Ikke engang reformsigtende organisationer kunne få nogen støtte... til sidst fik NGO-Forum og Fritt Forum hver 300.000. I Danmark fik samarbejdet mellem de folkelige bevægelser 15 millioner. I Göteborg kom ca. 25.000 deltagere på forskellige modkonferencer og Fritt Forum, i København 1.000."

Det er svært at være uenig med den vrede svensker. Havde han sagt at den danske venstrefløj og en stor del af de 'folkelige bevægelser' - og *partierne bag dem* - var opkøbt til at støtte den officielle politik imod de virkelige strømninger og bevægelser i folkedybet, havde han også haft ret.

Og havde han sagt, at der har udvik-

let sig en helt korps af karrieresøgende parti- og NGO-funktionærer ligesom der længe har været et lag af faglige funktionærer, der har haft støtte til LO-toppens politik som levebrød, ville vi heller ikke protestere. Reformen af hvad der ikke kan reformeres, sabotage af udviklingen af reelle folkelige bevægelser og dobbeltspil både på internationalt plan og i forhold til offentligheden: det er kendetegnende for de 'folkelige bevægelser' omrejsende karrierediplomater. Det er resultatet af partistøtteordninger, høje fagforeningsgager fra toppen til de lavere lag og relativ rundhåndet støtte til NGO-projekter og EU-modstand. Fogh ved ikke hvad han kommer til at savne, når han undergraver disse ordninger.

Det er svært at hænge nogen specielt ud. Venstresocialdemokrater, folkesocialister, enhedslistefolk og revisionister fra forskellige kommunistiske småsektorer er alle fedtet ind i menageriet.

Tord Björk rammer ikke galt, når han peger på en økonomisk sammenhæng mellem de såkaldte folkebevægelser politik og manglende folkelige mobilisering og reelle folkelige forankring.

Den største folkelige bevægelse i Danmark i de seneste tre årtier – siden opstarten af den store bevægelse mod EU – nemlig den ny fredsbevægelse, der opstod efter 11. september 2001 og Afghanistankrigen og har udviklet sig til en væsentlig folkelig kraft i forbindelse med den planlagte aggression mod Irak har ikke fået det fjerneste fra statskassen – og så godt som ingen støtte fra NGO'er, fagbureaukrater eller partikasser. Men de giver ikke op: Sidste weekend trådte den samarbejde koalition af professionelle, som nogle gange hedder Stop Unionen, nogle gange Stop Volden og andre gange noget andet, sammen og dannede Danmarks Fredsråd. Dette ærværdige foretagende kunne ikke tage stilling til, om det var imod Irak-krigen. Det arbejder nemlig på lang sigt ...

Et "Fredsråd", der ikke er imod krig!

Verdens værste venstrefløj

Den danske venstrefløj har et problem: Den har ikke noget bud på et andet samfund end en reformeret udgave af det nuværende – og den har ikke noget program for at få magten og sætte kapitalen på porten. Der er i det parlamentariske billede et stort og to mindre socialdemokratier – og udenfor forsøger DKP/ML og KP/D m.fl. at genskabe det DKP, der gik i opløsning med Gorbatsjovs opdukken og Sovjetunionens opløsning. 'Verdens værste venstrefløj' er i konstant krise. Men den opgiver ikke ævred frivilligt ...

Enhedslistens årsmøde sidste weekend viste, at forvirring fortsat er et nøgleord for partiets indre situation. Mens verden brænder og der er et antiimperialistisk opsving i folkenes kamp på globalt plan uden sidestykke i nyere tid, brugte partiet store mængder energi og kræfter på at diskutere, om mandlige prostitutionskunder skal kriminaliseres.

Det skal de ikke, fandt årsmødet ud af - efter en heftig debat om spørgsmålet, der har sendt rasende debatbølger gennem partiet.

Enhedslisten befinder sig i et underligt identitetsvakuum. Efter at det definitivt har lagt sig fast i rollen som socialdemokratisk støtteparti - og dansk parlamentarisk politik har ét større og to mindre socialdemokratier - har partiet

Besættelse af Afghanistan OK

Enhedslistens landsmøde ville ikke fordømme den amerikansk / vestlige / danske besættelse af Afghanistan: Med 44 stemmer mod 33 afviste årsmødet i en udtalelse at tage afstand fra USAs »drab på mange tusinde civile afghanere«. Bag denne beslutning lå, som det fra talerstolen blev formuleret af Örn Olafsson fra Nørrebro, at Enhedslisten finder det rigtigt, at det afghanske talibanstyre blev fjernet med militær magt ude fra, dvs. af amerikanske soldater.

Det skriver Bue Nielsen, deltager på landsmødet, i en skarp kommentar til partiets blad Rød-grønne Linjer. Han fastslår:

problemer med at profilere sig i forhold til S og ikke mindst SF. I en årrække har det solgt sig selv som de folkelige bevægelers stemme i folketinget - men det har samtidig haft utrolig svært ved at forbinde sig med og indgå som en betydningsfuld kraft i de folkelige bevægelser. Hvad er det egentlig?

Selvfølgelig satte den truende Irak-krig sit præg på landsmødet. Enhedslisten - eller snarere enkelte enhedsliste-folk - har gjort en vigtig indsats med hensyn til at opbygge initiativet INGEN KRIG MOD IRAK, den bredeste folkelige fredsbevægelse i årtier. Og landsmødet vedtog også en udtalelse herom: **Nej til krig mod Irak.** Det forbavsende ved denne udtalelse er ikke så meget, hvad den siger, som hvad den ikke siger. Når partiet promoverer sig selv som de folkelige bevægelers parlamentariske talerør, burde det have nogle ideer til parlamentarisk aktion imod krigen og mod dansk krigsdeltagelse.

Det burde i det mindste aktivt bygge en koalition af krigsmodstandere i parlamentet. Det burde sammen med SF tvinge hvert evigt eneste parlaments- og byrådsmedlem til at stå til ansvar for at støtte (eller ikke støtte) Bushs røverkrig. *Det burde benytte enhver mulighed for parlamentarisk obstruktion af*

”Enhedslisten sagde på årsmødet tydeligt »Nej til krig mod Irak«. Fint nok. Men på baggrund af beslutningen om Afghanistan må denne afstandtagen ses som et udtryk for, at det ikke er lykkedes amerikansk propaganda at overbevise Enhedslisten om, at Saddam Hussein er lige så slem som talibanerne, og ikke som en principiel afstandtagen fra, at man blander sig militært i andre landes indre anliggender. At det er den samme imperialistiske logik, der ligger bag USAs fremfærd i både Afghanistan og Irak, er åbenbart ikke gået op for flertallet i Enhedslisten.”

Løft sløret! Se virkeligheden!

Af Klaus Riis

dansk krigsførelse. Og det burde konfrontere socialdemokratiet med dets rådne holdning: støtte til krigen, hvis det bare foregår under et købt og korrupt og beskidt sikkerhedsrådsmandat. Det burde gå i spidsen for at vælte den beskidte og udemokratiske praksis, at dansk krigsdeltagelse afgøres på lukkede udvalgmøder ...

I UK er en kæmpemæssig bevægelse - ikke mindst fra store dele af Labour-partiet - i gang med et forsøg på at vælte Tony Blair. Folkeforsamlinger (*people's assemblies*) oprettes på lokalt, regionalt og landsplan for at formulere folkets nej og stoppe den britiske krigskurs. I USA har over 100 byer - mange storbyer indbefattet - vedtaget at gå imod krigen.

Men Enhedslistens udtalelse siger ikke er ord om parlamentariske aktionsmuligheder. Det skaber en forstemmede mistanke om, at alt er ved det gamle: de folkelige bevægelser skal bruges til at profilere sig til næste valg ...

Det er ikke hensigten at håne partiets ærlige engagement i modstanden mod krigen. Den er af værdi. Men når man ser på, hvad udtalelsen imod Irak-krig skriver, fortjener også det nogle kommentarer - ikke for at hakke på Enhedslisten, men fordi det er af betydning for, hvor antikrigsbevægelsen går hen.

Her skal det blot noteres, at udtalelsen ikke bruger ordet 'imperialisme' om USA og dets krig én eneste gang - og at den ikke klart trækker en lige linje fra den første Golf-krig til denne, som har til hensigt ikke bare at bemægtige sig de rige irakiske olieletter, men også at lave Mellemost-kortet om efter amerikansk verdensherredømme-bestræbelser. Jeg skal også gå let henover, at Enhedslisten vist støtter en opsplittning af Irak - i form af løsrivelse af det kurdiske Nordirak. Hvad man mener, fremgår ikke klart, selvom en politisk udtalelse bør udtrykke hele politikken - og ikke holde noget skjult.

Min respekt for Enhedslistens strategiske forestillinger led et afgørende

knæk, da partiet i sin første start støttede Gorbatsjovs glasnost- og perestrojka-politik som både mere demokrati og mere socialisme - mens det indlysende var en kontrarevolutionær kapitalistisk 'reform'-politik. Jeg skal derfor lade Enhedslistens forestillinger om kommende indretning af Irak ligge her ...

Enhedslisten har umådelig svært ved at finde ud af, hvordan man både bekæmper USA og Saddam Hussein. Hvorfor kan det ikke i overensstemmelse med virkeligheden erklære, at USA-imperialismen udgør en større trussel mod verden, freden og folkene end en mellemøstlig militærdiktator, og en større trussel mod det irakiske folk end Saddam? Hvorfor ikke konstatere, at den største forbrydelse Iraks børn har været udsat for er de kriminelle FN-sanktioner, som har kostet mindst halvdanden million irakere livet siden den første Golf-krig? Ad snørklede veje kommer Enhedslisten til den indlysende rigtige konklusion: at kræve sanktionerne ophævet. Hvorfor skal det være så svært? Hvorfor sprede forvirring om det indlysende?

Fordi Enhedslisten 'støtter den irakiske opposition'. Nogle gange er det bare 'oppositionen, nogle gange den 'demokratiske opposition'. Nogle gange hedder det 'den irakiske civilbefolkning'. Hvorfor ikke sige lige ud, at en stor del af den 'irakiske eksilopposition' - og det der i de amerikanskstyrede medier kaldes 'den irakiske opposition' - er købet og betalt af USA, og at ikke bare dens ledere, men også lejesoldaterne, der nu trænes af den amerikanske hær bl.a. i Ungarn, ikke er andet end landsforrædere og imperialistiske agenter? Hvorfor ikke fordømme de politiske kræfter blandt kurderne, der aktivt

eller stiltiende støtter et amerikansk regimeskifte, som håbløse forrædere?

Hvorfor siger Enhedslisten ikke lige ud, hvad det er for nogle kræfter, som man kalder 'den demokratiske opposition', og hvis politik man støtter - så vi kan slippe for fraser om 'opposition' i almindelighed og 'civilbefolkningen' i særdeleshed.

Det er ok med generelle formuleringer i en aktionsenhedsplatform for en politisk sammensat bevægelse - det tilslører og er vildledende, når det drejer sig om en partierklæring.

Den samme lidt klamme fornemmelse får man ved et andet af landsmødets hoveddokumenter - udtalelsen '*Bekæmp højrekræfterne - også i de etniske minoriteter*'. Den skal ses i sammenhæng med resolutionen mod krig. På et tidspunkt hvor Bush og Dansk Folkeparti erklærer '*islamisk fundamentalisme*' som den globale hovedfjende, kommer Enhedslisten ikke frem med en klar udtalelse og program for bekæmpelse af racisme og religiøs intolerance, men med et signal

om, at liste Ø HELLER IKKE kan lide 'islamiske fundamentalister'.

Det er klart, at politisk reaktion skal bekæmpes, uanset i hvilken forklædning. Det er prisværdigt, at Enhedslisten nu har fundet ud af det, selvom partiet for en halv snes år siden så på dette standpunkt blandt venstrekræfterne som noget i retning af glistrupperi. Men reaktionen skal også bekæmpes konkret.

I forhold til spørgsmålet om antiracisme, positiv integration og opbygning af en fælles front mod USA-imperialismen, som er verdens folks hovedfjende, må det gøres med stor forsigtighed. Den politiske integration må først og fremmest foregå på en positiv basis: som en fælles kamp mod imperialismen, krig, racisme og fremmedhad - og for sociale rettigheder. Noget i den retning siges også i udtalelsen - men igen så snørklet at resultatet er signalforvirring.

Den simple sandhed er den, at indflydelsen fra de reaktionære muslimske kræfter kun kan bekæmpes, hvis venstrekræfterne reelt går i spidsen for de antiimperialistiske og sociale krav, som de fundamentalistiske kræfter rejser og udnytter til egne formål - og bevidst skaber en åben og integrerende massekamp ...

SF: Illusionerne om EU

Holger K. Nielsen og SF går langt for at understrege, at partiet ikke er anti-amerikansk, men mod Bush-regeringen og dens politik - og tager klart og kraftigt afstand fra en krig mod Irak.

Men dette parti, som engang var mod Den europæiske Union, senere blev 'EU-skeptikere', er endt i den modsatte grøft: Det kammer over af unionsbegejstring.

I sin tale den 15. februar foran den amerikanske ambassade fremsatte Holger K. følgende lyrisk svada: - '*Den politik, som Tyskland, Frankrig og Belgien fører, er udtryk for et nyt Europa, der træder i karakter*', erklærede han. Et moralsk og fredeligt EU, der ligesom SF går ind for principper og ønsket om en mere retfærdig verden, som ikke er et offer for en brutal supermagts diktat.

SF er blevet tilhænger af supermagten EU. Partiets problem er, at det ikke anerkender imperialismens reali-

tet som udtryk for kapitalismens sidste og højeste fase.

USA vil forfølge sine imperialistiske interesser, uanset hvem som er præsident. De vælges for at sikre disse. Antiimperialisme er heller ikke det samme som anti-amerikanisme!

Det er i bedste fald en himmelråbende naivitet, når Holger K. tillægger de tre gamle og nye store europæiske kolonimagter lutter ædle motiver når de modsætter sig den amerikanske krig mod Irak. Det er selvfølgelig godt, at de gør det - men et seriøst parti ville også analysere og forklare motiverne. De borgerlige og socialdemokratiske regeringer i de tre lande, som i alle andre, forsvarer deres kapitalisters interesser. Konkret den fransk-belgisk-(tyske) olielobby. Og de forsvarer EU's imperialistiske stormagtsdrømme.

SFs støtte til Unionen er en støtte til både denne drøm og til de herskende europæiske monopoler.

Klimaplan á la Bush

Af NOAH-Friends of the Earth Denmark

Den danske regering har med det nye klimaudspil, som dårligt nok kan kaldes for en plan, lagt sig på linje med USA og andre af de værste miljø-slyngelstater. Den forholdsvis progressive klimapolitik, Danmark hidtil har stået for, er definitivt manet i jorden, og tilbage er kun det gustne økonomiske overlæg. Den nationale 20%-målsætning for år 2005 er skrottet, og tilbage er kun den relativt mindre ambitiøse 21%-målsætning for 2012.

Palle Bendsen fra NOAH's Energi-gruppe udtaler:

“Ifølge den nye såkaldte klimaplan skal størstedelen af Danmarks reduktion af drivhusgasser ske i udlandet. Enten via projekter, hvor Danmark beslaglægger værtslandenes CO2-reduktioner, eller via køb af kvoter til lavest mulig pris. El-sektoren skal således stå for ca. halvdelen af Danmarks Kyoto-forpligtelser ved køb af fiktive kvoter - såkaldt varm luft - i bl.a. Rusland og Ukraine.

Det hele bygger på overordentlig usikre forudsætninger om, hvad de fremtidige CO2-reduktionsomkostninger bliver. På den baggrund opgives hjemlige tiltag såsom øget energieffektivitet og udbygning med vedvarende energi.”

Konsekvenserne af en sådan politik

vil bl.a. være:

- at Danmark fortsat vil være at finde blandt de lande, der i virkelighedens verden udleder mest CO2 pr. indbygger.

- at Danmark vil bidrage til ikke en reduktion, men en stigning i de faktiske globale udslip af drivhusgasser.

- Det vil gøre det svært for ikke at sige umuligt at gennemføre en langsigtet planlægning, som kan sikre en gradvis frigørelse fra de fossile brændsler og dermed reduktion i udslippene ud over Kyoto-protokollens umiddelbare krav.

Palle Bendsen fortsætter:

“At kalde en sådan politik for “mest miljø for pengene” er ikke bare at snyde på vægten. Det er at narre de danske skatteborgere til at betale for noget, der for størstedelen ikke bidrager til at dæmpe den globale opvarmning. Et stort tillykke - det kunne dårligt være gjort værre.

Den nye såkaldte klimapolitik bringer samtidig en milliardeksport af bl.a. vindmøller i fare og sætter udviklingen af andre vedvarende energikilder på vågeblus. Vi må konstatere, at regeringen med den nye såkaldte klimaplan har bragt Danmarks troværdighed på klimaområdet ned på nulpunktet.”

NOAH's Energi-gruppe

Protester mod Irak-krig

Pressemeddelelse fra 'Ingen Krig Mod Irak', 10. marts 2003

USA's og England's regeringer har i FN's Sikkerhedsråd krævet en nedtælling på 10 dage til at starte en krig frem til den 17. marts. Uanset om det lykkes at købe og true et flertal i FN's sikkerhedsråd eller ej, rokker det ikke ved, at det er en illegitim krig om olie og magt.

Den danske regering er larmende tavs. Udenrigsminister Per Stig Møller udtaler forblømt, at det vigtigste spørgsmål lige nu er at bevare enheden i FN, NATO og EU! Fogh-regeringen regnes for en sikker Bush-støtte, selv om danskerne er klart imod USA's krig.

Det er nu krigen mod Irak skal stoppes.

Lørdag den 15. marts afholdes der demonstration kl. 12.00 foran USA's ambassade i København, samt demonstrationer i bl.a. Odense, Århus og Aalborg. Lignende demonstrationer vil blive afholdt i en række andre lande.

Initiativet "Ingen krig mod Irak" støtter LO's og EFS(EURO-LO) beslutning om at gøre fredag d. 14. marts til aktionsdag mod krigen med arbejdspladsaktioner kl. 12.00 over hele Europa.

I sammenhæng med LO-Storkøbenhavn's opfordring til 2 min. stilhed den 14. marts kl. 12.00 opfordrer vi til at den følges op af yderligere aktiviteter på arbejdspladser og uddannelsessteder.

Vi opfordrer kraftigt til, at man overalt slutter op om demonstrationerne den 15. marts.

Disse afgørende dage og uger er af hele den internationale antikrigsbevægelse på et fælles møde i London den 1. marts blevet erklæret for fuld "alarmtilstand" for fredsbevægelsen. De voksende krigstrusler bliver mødt med voksende krigsmodstand.

**Koordinationsgruppen,
Ingen krig mod Irak**

Tilmeld dig allerede nu

APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

*Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ung-
domslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.*

Tilmelding og oplysning:

*APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk*

Pres mod krigen

Strøtanker uge 11

I sidste uge modtog Colin Powell en opsigelse fra John Brady Kiesling, en amerikansk karriere diplomat gennem 20 år, politisk rådgiver ved USA's ambassade i Athen, med tidligere virke i bl.a. Tel Aviv og Casablanca. Ifølge eget udsagn en tro tjener af det amerikanske system, der gennem alle årene har arbejdet ihærdigt "for at overbevise diplomater, politikere, journalister og mange andre om deres fælles interesser med USA", med sin grundlæggende "tro på mit land og dets værdier som det kraftigste våben i vort diplomatiske arsenal".

Om begrundelserne for opsigelsen skriver Kiesling bla. "... gennem 20 år ... blev jeg mere korrump og kynisk hvad angår de snævre og personlige bureaukratiske motiver der somme tider formede vores politik ."

"Men indtil denne administration (altså Bush's oa.), var det muligt at tro, at ved at støtte min præsidents politik, støttede jeg også det amerikanske folk og verden. Det tror jeg ikke længere."

"Vores intensive jagt efter en krig mod Irak har tvunget os til at smide den internationale lovregulering over bord" .. ""Vi er begyndt at opløse det mest effektive net af internationale relationer verden nogensinde har kendt. Vores nuværende kurs vil medføre ustabilitet og fare, ikke sikkerhed.."

".. vi har ikke set en så systematisk forvriddning af nyhedsformidlingen, en så systematisk manipulation af den amerikanske opinion, siden Vietnam."

"11. september tragedien efterlod os stærkere end før, ..." .. men "denne

administration har valgt, at gøre terrorisme til et hjemligt politisk redskab, ..." .. "Vi spreder terror ude af proportioner og forvirring i den offentlige mening og vi kæder terrorist-problemer sammen med Irak uden der er en sammenhæng. Resultatet, og måske motivet, er at retfærdiggøre den uforholdsmæssigt omfattende tildeling af svindende offentlige midler til militæret, og at den sikkerhed, der sikrer amerikanske borgere mod regeringens tunge hånd svækkes." ..

... "Vi burde spørge os selv, hvorfor det ikke er lykkedes at overbevise en større del af verden om, at en krig mod Irak er nødvendig. Gennem de sidste to år har vi gjort for meget for at overbevise vore verdens-partnere om, at USA's snævre berigelses-interesser overtrumfer vores partners motiver. ..."

"Afghanistan-modellen er kun en ringe trøst for allierede, der undrer sig over på hvilken basis vi planlægger at genopbygge Mellemøsten, i hvis bilde og i hvis interesse."

"..."
"... Når vore venner er bange for os, snarere end de er bange for hvordan det skal gå os, er det på tide at bekymre sig. Og nu er de bange. ..."

"... Vi strækker det internationale system vi har opbygget udover dets grænser, et net af love, aftaler, organisationer og værdisæt ..."

(Opsigelsen i sin helhed kan læses i The Standard Times 5/3/2003)

Det vi ser her er at nu sprækker de lænker, imperialismen og USA binder ver-

dens folk med. Nu er det nødvendigt for dem, at ty til andre midler.

For verdens folk betyder det, at det verdensomspændende, vedvarende pres imod en krig har en virkning, men samtidig at det er nødvendigt yderligere at styrke og øge presset for hver dag der går og samtidig hermed må vi udbygge og forstærke de nye relationer, der opstår. Måske kan vi undgå denne krig og det vil være en meget stor sejr, men hvis ikke vi samtidig styrker vores organisationer og netværk.

Udvid og forstærk presset mod krigen. Udvid og forstærk antikrigs-bevægelsen. Udvid og forstærk det kommunistiske parti.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Mennesket

kan tåle alt, - undtagen forandringer.
Dette kan nærmere udtrykkes i borgerskabets angst,
- for at miste deres privilegier i det uundgåelige,
- nemlig den retfærdige
socialistiske omvæltning
ved arbejderklassens og sociale bevidste menneskers
fælles forsoning.

NB

Faglige aktioner mod Bush's krigstrommer

Krigstruslerne mod Irak har hængt i luften i omkring et halvt år. Skyerne har trukket sig stadig tættere sammen, og himlen er blevet stadig mørkere. Tropperne er for længst kørt i stilling. Mere end en kvart million mand står opmarcheret – og har gjort det længe. Faktisk kan krigen være brudt ud, når disse linier læses.

Samtidigt er modstanden mod krig på globalt plan større end nogensinde tidligere i verdenshistorien. Millioner af mennesker har allerede givet udtryk deres afsky for Bush's planer.

Faktisk er det allerede en sejr for fredsbevægelsen, når krigen ikke allerede er udløst.

Men Bush & co. vil have deres krig. Det handler om magten over olie og olieressourcer. Irak er kun første step til regionens olieforekomster, der beregnes til omkring 70 pct. af hele Verdens. Kampen om olien kommer for Iraks vedkommende også til at ske på bekostning af franske og russiske olieaftaler med Irak. Det er Bush's plan, at der med et systemskifte også skal annulleres aftaler med disse konkurrerende lande.

Disse imperialistiske modsætninger er til gavn i kampen for freden; men det er de folkelige bevægelser og aktioner, der er det afgørende element.

Den 15. februar manifesterede millioner og atter millioner kloden over deres modstand. I Europa var der i flere enkelte lande millionvis af mennesker på gaden. I flere europæiske lande er der allerede iværksat aktioner ved militær anlæg og for at stoppe militærtransporter. I Danmark markeredes modstanden med over 100.000 demonstrerende den 15. februar. Det var stort og

Timeglasset er ved at rinde ud. Nedtællingen er begyndt ½ million civile irakere er udset som uskyldige dødsopfre og flere vil lide under USA's felttog i kampen om oliemagten

Det er også vores pligt at gå til modstand

Det er NU, vi skal iværksætte den virkelige fredspligt!

Faglig kommentar

flot; men den kommende tid giver danskerne mulighed for at komme på højde med de stærkere bevægelser i Europa.

EFS, som er EU's faglige pendant til LO, har således proklameret fredag den 14. marts som en for arbejdspladserne faglig aktionsdag, der er blevet grebet af de fleste EU-landes fagbevægelser. I mindst et tilfælde er der varslet generalstrejke. Hermed antager kampen mod krigen nye og perspektivrige former. Mod krig og krigstrusler skal der sættes hårdt mod hårdt. Hvorvidt EFS har skjulte motiver er i denne sammenhæng underordnet. Arbejderne skal selv sætte dagsordenen og vælge midler.

LO's formand, Hans Jensen, har ikke fanget budskabet, eller mangler snarere viljen hertil, hvorfor han har inviteret til hygge i LO's nye mondæne palads ved Københavns havnefront til ære for Københavns første borgmester, Jens

Jensen.

LO-Storkøbenhavn har anbefalet 2 minutters stilhed på arbejdspladserne kl. 12.00 kombineret med en opfordring om at deltage på demonstrationerne den 15. marts. Mens krigsmodstanden brager og larmer på de europæiske arbejdspladser den 14. marts, så har LO-Storkøbenhavn iværksat en begravelsesceremoni.

Der er brug for betydeligt skarpere lud.

På et møde i London den 1. marts for den internationale koordinering mod krig besluttedes det at gøre fredag den 21. marts til arbejdspladsernes internationale solidaritetsdag mod krig. Det omfatter arbejdspladsmøder og forskellige former for faglig aktion. I nogle lande planlægges der allerede nationale strejkeaktioner. Initiativet opfordrer fagforeninger overalt til at støtte og fremme aktioner.

Dette er en oplagt anledning til at vise, at dansk fagbevægelse også er på banen.

Det norske LO overvejer markeringer, eksempelvis politiske strejker og andre skridt.

Norsk LO er gået frem som et eksempel, som Hans Jensen godt kan tage ved lære af.

Timeglasset er ved at rinde ud. Nedtællingen er begyndt.

½ million civile irakere er udset som uskyldige dødsopfre og flere vil lide under USA's felttog i kampen om oliemagten.

Det er også vores pligt at gå til modstand.

Det er NU, vi skal iværksætte den virkelige fredspligt!